สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

คู่มือ
การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕

โดย
นางสาวธำรงลักษณ์ ลาพินี
กรรมการร่างกฎหมายประจำ
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

คำนำ

พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการดำเนินการตามแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมายและมาตรา ๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่กำหนดให้การตรากฎหมายพึงกำหนดโทษทางอาญาเฉพาะความผิดที่ร้ายแรง ซึ่งแนวความคิดนี้นานาประเทศได้มีการดำเนินการมาเป็นระยะเวลานาน เนื่องจากประสบปัญหากรณีที่มีการตรากฎหมายเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากทำให้หลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิด (mala prohibita) เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันของประชาชน และส่งผลให้การฝ่าฝืนกฎหมายหรือการกระทำความผิดของประชาชนมีโอกาสเกิดขึ้นได้ง่าย อันเป็นที่มาของปัญหาที่เรียกว่าโทษอาญาเฟ้อ (overcriminalization) ในหลาย ๆ ประเทศจึงได้มีการปรับเปลี่ยนบทลงโทษอาญาเป็นมาตรการอื่นที่ไม่ใช่โทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดหรือฝ่าฝืนกฎหมายที่ไม่ร้ายแรง สำหรับประเทศไทยได้มีการบัญญัติหลักการนี้ไว้ในมาตรา ๗๗ และมาตรา ๒๕๘ ค. ด้านกฎหมาย (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยกำหนดให้มีกลไกดำเนินการปรับปรุงกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญให้สอดคล้องกับหลักการตามมาตรา ๗๗ และพัฒนาให้สอดคล้องกับหลักสากล และในยุทธศาสตร์ที่ ๒ ของแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมาย ได้กำหนดให้มีการปรับปรุงกฎหมายในการกำหนดโทษอาญาให้เหมาะสมกับสภาพความผิดหรือกำหนดมาตรการลงโทษให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดและฐานะของผู้กระทำความผิดเพื่อมิให้บุคคลต้องรับโทษหนักเกินสมควรหรือต้องรับภาระในการรับโทษที่แตกต่างกันอันเนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน โดยในประเด็นปฏิรูปที่ ๑๐ ของแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมาย ฉบับประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๖๑ ได้กำหนดให้จัดทำกฎหมายที่สามารถเปลี่ยนโทษอาญาที่สามารถเปรียบเทียบได้เป็นโทษปรับทางปกครองและต่อมาในแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมาย ฉบับปรับปรุงที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ได้ปรับแก้ให้เปลี่ยนโทษอาญาที่สามารถเปรียบเทียบได้เป็นปรับเป็นพินัย ประกอบกับเมื่อคำนึงถึงข้อห้ามหรือข้อบังคับที่กฎหมายกำหนดให้ประชาชนต้องปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติแล้ว จะพบว่ามีข้อห้ามหรือข้อบังคับจำนวนมากอาจรุกล้ำเข้าไปในสิทธิพื้นฐานหรือสร้างภาระอันเกินสมควรแก่ประชาชน และนับวันจะมีกฎหมายตราออกมากำหนดการกระทำให้เป็นความผิดมากขึ้น แม้ว่าการกำหนดมาตรการอันเป็นโทษที่ผู้กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีเพื่อให้กฎหมายมีสภาพบังคับ แต่โทษนั้นก็ไม่จำเป็นต้องใช้โทษอาญาเสมอไป ซึ่งนานาประเทศได้เริ่มปรับเปลี่ยนบทลงโทษจากความผิดอาญาเป็นมาตรการอื่น เช่น การเพิกถอนใบอนุญาต โทษปรับทางปกครอง แต่โดยที่การนำโทษทางปกครองมาใช้ในการป้องปรามการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่ผ่านมายังไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ทางด้านวิธีสบัญญัติ

ต่อมาคณะกรรมการพัฒนากฎหมายได้จัดทำข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีว่า การนำโทษปรับทางปกครองมาใช้แทนโทษอาญาต้องมีการตรากฎหมายว่าด้วยการดำเนินการปรับและระงับคดีที่มีโทษปรับทางปกครองเป็นการเฉพาะในลักษณะกฎหมายกลางหรือกฎหมายพิเศษที่กำหนดหลักเกณฑ์กลางในการใช้โทษทางปกครอง เพื่อให้ครอบคลุมถึงวิธีการปรับและการจัดการเงินที่ปรับ โดยกำหนดให้มีหน่วยงานกลางในการบังคับใช้กฎหมายเป็นผู้มีหน้าที่และมีอำนาจลงโทษปรับ เพื่อให้ค่าปรับตกเป็น

ของแผ่นดินและลดการทุจริตคอร์รัปชัน รวมถึงกำหนดอายุความในการบังคับโทษปรับทางปกครอง อย่างไรก็ตาม เมื่อคณะกรรมการพัฒนากฎหมายได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อศึกษาแนวทางในการตรากฎหมายว่าด้วยการดำเนินการปรับและระงับคดีที่มีโทษปรับทางปกครองของต่างประเทศ โดยเฉพาะกฎหมายในภาคพื้นยุโรป พบว่าแบ่งได้เป็นสองกลุ่ม โดยมีหลักการที่แตกต่างในสาระสำคัญ คือ เขตอำนาจศาล โดยกลุ่มแรกมีการพัฒนาโทษปรับทางปกครองขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาโทษอาญาเฟ้อ (overcriminalization) กำหนดให้ศาลยุติธรรมเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาและบังคับคดี กรณีที่มีการโต้แย้งหรือไม่ชำระค่าปรับ โดยมีการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์กลางในการพิจารณาไว้โดยเฉพาะ ได้แก่ ประเทศเยอรมนี โปรตุเกส อิตาลี ฯลฯ กลุ่มที่สอง ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส ที่มีการพัฒนาโทษปรับทางปกครองขึ้นมาเพื่อให้องค์กรอิสระใช้ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการของเอกชน โดยถือว่าการพิจารณาและกำหนดค่าปรับทางปกครองเป็นคำสั่งทางปกครอง ดังนั้น ในกรณีที่มีการอุทธรณ์หรือโต้แย้งการออกคำสั่งจึงอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง เว้นแต่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะให้อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม

จากการศึกษาแนวทางในการตรากฎหมายของต่างประเทศ คณะกรรมการพัฒนากฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา จึงได้จัดทำร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. .... ซึ่งเป็นกฎหมายกลางในการพิจารณาและกำหนดมาตรการสำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่ไม่ใช่โทษอาญาเพื่อใช้กับความผิดที่ไม่ร้ายแรง เรียกว่า “การปรับเป็นพินัย” รวมทั้งเปลี่ยนความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียว และเปลี่ยนโทษปรับทางปกครองตามกฎหมายบางฉบับ เป็นมาตรการปรับเป็นพินัยไปพร้อมกัน โดยเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อดำเนินการตามหมวด ๑๖ การปฏิรูปประเทศ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้เสนอต่อที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาพิจารณาตามมาตรา ๒๗๐ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

กันยายน ๒๕๖๖

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ที่มาและหลักการ	๑
๑. กลุ่มที่หนึ่ง การพัฒนาโทษปรับทางปกครองขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาโทษอาญาเฟ้อ	๑
๒. กลุ่มที่สอง การพัฒนาโทษปรับทางปกครองขึ้นมาเพื่อใช้ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการขององค์กรอิสระทางปกครอง	๔
มาตรา ๑ ชื่อพระราชบัญญัติ	๙
มาตรา ๒ วันใช้บังคับ	๙
มาตรา ๓ บทนิยาม	๑๑
มาตรา ๔ ผู้รักษาการตามกฎหมาย	๑๔
หมวด ๑ บททั่วไป	**๑๕**
มาตรา ๕ ความเป็นกฎหมายกลาง	๑๕
มาตรา ๖ การแจ้ง ยื่น หรือส่งหนังสือหรือเอกสาร	๑๖
มาตรา ๗ ผลของการกระทำความผิดทางพินัย	๑๘
มาตรา ๘ หลักเกณฑ์ในการพิจารณาการกระทำความผิดทางพินัย	๑๘
มาตรา ๙ หลักเกณฑ์การกำหนดค่าปรับเป็นพินัย	๑๙
มาตรา ๑๐ การลด/งดเว้นค่าปรับเป็นพินัย/ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์	๒๖
มาตรา ๑๑ อายุความการปรับเป็นพินัย	๓๑
มาตรา ๑๒ อายุความการบังคับคดี	๓๒
มาตรา ๑๓ การจัดทำรายงานและสรุปผลการปรับเป็นพินัย	๓๓
หมวด ๒ กระบวนการพิจารณาคดีความผิดทางพินัย	**๓๕**
มาตรา ๑๔ ผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย	๓๕
มาตรา ๑๕ กรรมเดียวเป็นความผิดทางพินัยหลายบท	๔๐
มาตรา ๑๖ กรรมเดียวเป็นทั้งความผิดทางพินัยและอาญา	๔๒
มาตรา ๑๗ การกระทำความผิดทางพินัยหลายกรรม	๔๕
มาตรา ๑๘ การกระทำความผิดหลายกรรมบางกรรมเป็นความผิดทางพินัยบางกรรมเป็นความผิดอาญา	๔๖
มาตรา ๑๙ การแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน	๔๙
มาตรา ๒๐ การออกคำสั่งปรับเป็นพินัย	๕๓
มาตรา ๒๑ รายละเอียดของคำสั่งปรับเป็นพินัย	๕๔
มาตรา ๒๒ วิธีดำเนินการปรับเป็นพินัยตามกฎหมายเฉพาะ	๕๖
มาตรา ๒๓ กรณีปฏิเสธข้อกล่าวหาหรือไม่ชำระค่าปรับเป็นพินัย	๕๖

เรื่อง	หน้า
มาตรา ๒๔ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจพบความผิดทางพินัย	๕๗
มาตรา ๒๕ การพิจารณาปรับเป็นพินัยในชั้นอัยการ	๕๗
มาตรา ๒๖ อัยการพบความผิดทางพินัย/ความผิดอาญา	๕๙
มาตรา ๒๗ ผลของการชำระค่าปรับเป็นพินัย	๖๐
มาตรา ๒๘ ศาลที่มีอำนาจพิจารณาและวิธีพิจารณาคดีความผิดทางพินัย	๖๒
มาตรา ๒๙ เขตอำนาจศาล	๖๓
มาตรา ๓๐ การบังคับตามคำพิพากษา	๖๔
มาตรา ๓๑ การยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องเพื่อชำระค่าปรับเป็นพินัย	๖๔
มาตรา ๓๒ การอุทธรณ์คำพิพากษา	๖๕
มาตรา ๓๓ เหตุยุติคดีความผิดทางพินัย	๖๗
มาตรา ๓๔ การห้ามบันทึกประวัติอาชญากรรม	๖๙
มาตรา ๓๕ การชำระค่าปรับผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์	๗๐
มาตรา ๓๖ ค่าปรับเป็นพินัยต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน	๗๑
บทเฉพาะกาล	๗๒
มาตรา ๓๗ การกำหนดเวลาออกอนุบัญญัติ	๗๒
มาตรา ๓๘ การตั้งคณะกรรมการ	๗๒
มาตรา ๓๙ การเปลี่ยนความผิดอาญาเป็นความผิดทางพินัย (บัญชี ๑)	๗๔
มาตรา ๔๐ การเปลี่ยนความผิดอาญาเป็นความผิดทางพินัย (บัญชี ๒)	๗๕
มาตรา ๔๑ ข้อยกเว้นการเปลี่ยนโทษปรับสถานเดียวเป็นความผิดทางพินัย	๗๖
มาตรา ๔๒ การเปลี่ยนความผิดอาญาในข้อบัญญัติท้องถิ่น	๘๑
มาตรา ๔๓ การเปลี่ยนโทษปรับทางปกครอง (บัญชี ๓)	๘๓
มาตรา ๔๔ อายุความความผิดอาญาและความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัย	๘๕
มาตรา ๔๕ การดำเนินคดีอาญาที่ค้างอยู่ในขณะที่มีการเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัย	๘๕
มาตรา ๔๖ ผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีอาญา	๘๖
มาตรา ๔๗ การลบประวัติอาชญากรรม	๘๖
มาตรา ๔๘ โทษปรับทางปกครอง	๘๙

ที่มาและหลักการ

แนวความคิดของการตรากฎหมายว่าด้วยการปรับเป็นพินัยมาจากความต้องการกฎหมายกลางเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินการปรับและระงับคดีที่มีโทษปรับทางปกครอง เนื่องจากแม้ว่าในระบบกฎหมายไทยเริ่มนำโทษปรับทางปกครองมาใช้แทนโทษปรับทางอาญา แต่ยังไม่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์กลางในการพิจารณาและกำหนดโทษของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ทั้งในด้านสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติ และการบังคับคดี ในกรณีที่ไม่มีการชำระค่าปรับ ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถนำโทษปรับทางปกครองมาใช้แทนโทษทางอาญาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และกำหนดมาตรการลงโทษให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดและฐานะของผู้กระทำความผิดเพื่อมิให้บุคคลต้องรับโทษหนักเกินสมควร หรือต้องรับภาระในการรับโทษที่แตกต่างกันอันเนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันในกรณีที่มีการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรง แทนการกำหนดโทษอาญาตามที่มาตรา ๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งเมื่อพิจารณาแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมาย จะเห็นได้ว่ามีการกำหนดให้นำ "โทษปรับทางปกครอง" มาใช้แทนโทษทางอาญา และในข้อเสนอแนะของคณะกรรมการพัฒนากฎหมายที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑[๑] ได้เสนอว่าการนำโทษปรับทางปกครองมาใช้แทนโทษอาญาต้องมีการตรากฎหมายว่าด้วยการดำเนินการปรับและระงับคดีที่มีโทษปรับทางปกครองเป็นการเฉพาะในลักษณะกฎหมายกลางหรือกฎหมายพิเศษที่กำหนดหลักเกณฑ์กลางในการใช้โทษทางปกครอง ครอบคลุมถึงวิธีการปรับและการจัดการเงินที่ปรับ กำหนดให้มีหน่วยงานกลางในการบังคับใช้กฎหมายเป็นผู้มีหน้าที่และอำนาจลงโทษปรับ เพื่อให้ค่าปรับตกเป็นของแผ่นดินและลดการทุจริตคอร์รัปชัน รวมถึงกำหนดอายุความในการบังคับโทษปรับทางปกครอง โดยข้อเสนอดังกล่าวมีขึ้นก่อนที่คณะกรรมการพัฒนากฎหมายจะมีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการศึกษาและยกร่างกฎหมายว่าด้วยการดำเนินการปรับและระงับคดีที่มีโทษปรับทางปกครองเป็นการเฉพาะ เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เพื่อศึกษาและยกร่างกฎหมายว่าด้วยการดำเนินการปรับและระงับคดีที่มีโทษปรับทางปกครองเป็นการเฉพาะ ซึ่งเป็นข้อเสนอตามแนวคิดหรือระบบกฎหมายที่มีอยู่ในขณะนั้น คือ มีการนำโทษปรับทางปกครองมาใช้แทนโทษอาญาเพื่อช่วยให้ประชาชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงไม่ต้องเข้าสู่กระบวนการทางอาญา และไม่มีประวัติอาชญากรรมติดตัว และต่อมาหลังจากมีการศึกษาเปรียบเทียบแนวทางในการตรากฎหมายของต่างประเทศในการนำโทษปรับทางปกครองมาใช้ สามารถแบ่งได้เป็นสองกลุ่ม ดังนี้

๑. กลุ่มที่หนึ่ง มีการพัฒนาโทษปรับทางปกครองขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาโทษอาญาเฟ้อ (overcriminalization) โดยกำหนดให้ศาลยุติธรรมเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาและบังคับคดีกรณีที่มีการโต้แย้งหรือไม่ชำระค่าปรับ โดยจะมีการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์กลางในการพิจารณาไว้โดยเฉพาะ โดยประเทศในกลุ่มนี้ได้นำแนวทางในการตรากฎหมายของประเทศเยอรมนีมาใช้เป็นแนวทางซึ่งสรุปแนวคิดและวิวัฒนาการในการตรากฎหมายของประเทศในกลุ่มนี้ได้ ดังนี้[๒]

---

[๑] รายละเอียดปรากฏตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๗/๔๔๔๓ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

[๒] ศุภวัฒน์ สิงห์สุวงษ์, เกณฑ์พิจารณาในการเลือกกำหนดโทษทางปกครองแทนโทษอาญา เอกสารประกอบการบรรยายตามโครงการสัมมนา เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดโทษทางปกครองในการตรากฎหมาย วันศุกร์ ที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ ณ ห้องประชุมปรีดี พนมยงค์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เข้าถึงได้จาก http://web.krisdika.go.th/data/outsitedata/article77/file77/c06.pdf

๑.๑ ประเทศเยอรมนี เริ่มมีแนวคิดเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาโทษอาญาเฟ้อ (overcriminalization) โดยแยก “การฝ่าฝืนกฎระเบียบในทางเศรษฐกิจ” ออกจาก “อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ” ที่เป็นการกระทำที่เป็นภัยอันตรายร้ายแรงต่อประโยชน์อันสำคัญยิ่งของสังคม โดยบั่นทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวสมควรกำหนดให้เป็นความผิดทางอาญา (Straftat) ในขณะที่การกระทำที่เป็นเพียง “การฝ่าฝืนกฎระเบียบในทางเศรษฐกิจ” ไม่สมควรกำหนดให้อยู่ในแดนของกฎหมายอาญา แต่ควรกำหนดให้เป็น “ความผิดต่อกฎระเบียบ” (Ordnungswidrigkeit) ซึ่งผู้กระทำความผิดต้องชำระ “ค่าปรับ” (Geldbuße) ซึ่งไม่ใช่โทษปรับทางอาญา (Geldstrafe) และเป็นมาตรการที่ไม่มีลักษณะเป็นการประนามผู้กระทำความผิด ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ ได้มีการตรารัฐบัญญัติเพื่อใช้ในการพิจารณาและกำหนดโทษสำหรับความผิดที่ไม่ร้ายแรง คือ Gesetz über Ordnungswidrigkeiten / Act on Regulatory Offences ค.ศ. ๑๙๕๒ (พ.ศ. ๒๔๙๕) แปลตามตัวอักษรว่า “รัฐบัญญัติว่าด้วยความผิดต่อกฎระเบียบ” หรือหากจะแปลเอาความคือ “กฎหมายว่าด้วยความผิดทางปกครอง” โดยกฎหมายฉบับนี้มีเนื้อหาประกอบด้วย ๒ ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ ๑ บททั่วไป เป็นบทบัญญัติสารบัญญัติ มีทั้งที่บัญญัติขึ้นใหม่เป็นการเฉพาะและที่กำหนดให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ ส่วนที่ ๒ วิธีพิจารณา เป็นบทบัญญัติวิธีสบัญญัติ กำหนดวิธีการพิจารณาความผิดต่อกฎระเบียบในชั้นเจ้าหน้าที่ ชั้นอัยการ ชั้นศาล การบังคับคำสั่งปรับและความสัมพันธ์กับคดีอาญา[๓] ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ ได้มีการประกาศใช้ “กฎหมายว่าด้วยความผิดต่อกฎระเบียบ ค.ศ. ๑๙๖๘ (พ.ศ. ๒๕๑๑)” ซึ่งเป็นการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยความผิดต่อกฎระเบียบหลังจากที่ได้ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลาสิบหกปี โดยได้มีการปรับปรุงเนื้อหาทั้งในส่วนสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้ รวมทั้งได้มีการยกเลิก “ความผิดผสม” (ความผิดที่อาจเป็นได้ทั้งความผิดอาญาหรือความผิดต่อกฎระเบียบ ขึ้นอยู่กับผลกระทบของการกระทำความผิดในแต่ละกรณีซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้ใช้กฎหมาย) โดยการกำหนดให้ชัดเจนตั้งแต่แรกว่าความผิดในแต่ละเรื่องเป็นความผิดอาญาหรือความผิดต่อกฎระเบียบ ไม่ปล่อยให้เป็นอำนาจการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่หรือศาลซึ่งเป็นผู้ใช้กฎหมาย แต่ควรต้องเป็นหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติในการกำหนดให้เกิดความชัดเจนตั้งแต่แรก ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับหลักความชัดเจนแน่นอนของกฎหมาย กฎหมายว่าด้วยความผิดต่อกฎระเบียบถูกยกร่างโดยใช้ประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นต้นแบบ แต่ได้มีการปรับให้สอดคล้องกับลักษณะของความผิดต่อกฎระเบียบ (ความผิดที่ไม่ร้ายแรง) ซึ่งในการตรารัฐบัญญัติว่าด้วยการฝ่าฝืนกฎระเบียบของประเทศเยอรมนี มีแนวคิดดังนี้[๔]

(๑) เมื่อบุคคลกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรง สิ่งที่ผู้นั้นสมควรได้รับจึงต้องเป็นมาตรการที่ไม่รุนแรงเพื่อให้ได้สัดส่วนกับสิ่งที่บุคคลนั้นได้กระทำและสอดคล้องกับหลักความได้สัดส่วน ดังนั้น มาตรการบังคับที่จะใช้กับการฝ่าฝืนกฎหมายที่ไม่ร้ายแรงตามกฎหมายว่าด้วยความผิดต่อกฎระเบียบจึงมีเพียงมาตรการเดียว คือ การปรับ ไม่มีการจำคุกหรือกักขัง ตลอดจนอำนาจของเจ้าหน้าที่ในการสอบสวนการกระทำความผิดก็จำเป็นที่จะต้องสอดคล้องกับความร้ายแรงของความผิดด้วย ในกรณีความผิดต่อกฎระเบียบจึงมีการจำกัดอำนาจสอบสวนของเจ้าหน้าที่ไม่ให้เทียบเท่ากับอำนาจของพนักงานสอบสวนในคดีอาญา

---

[๓] คนันท์ ชัยชนะ, มาตรการทางกฎหมายสำหรับความผิดที่ไม่ร้ายแรง : กรณีศึกษากฎหมายว่าด้วยการฝ่าฝืนกฎระเบียบของประเทศเยอรมนี (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten) หน้า ๓-๔.

[๔] เรื่องเดียวกัน, หน้า ๗.

(๒) เมื่อมาตรการบังคับที่จะใช้กับผู้กระทำความผิดเป็นมาตรการที่ไม่รุนแรง (ปรับสถานเดียว) ในขณะที่จำนวนการกระทำความผิดมีปริมาณมาก จึงมีความจำเป็นต้องลดขั้นตอนและความยุ่งยากในกระบวนการพิจารณาคดีความผิดต่อกฎระเบียบ โดยเฉพาะการกำหนดให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจสอบสวน สั่งปรับ และยึดอายัดทรัพย์สินเพื่อนำมาชำระค่าปรับได้โดยไม่ต้องฟ้องศาล รวมทั้งกำหนดให้อำนาจเจ้าหน้าที่ริบทรัพย์สินที่มีไว้หรือใช้ในการกระทำความผิดได้ โดยถือเป็นมาตรการข้างเคียง

(๓) เมื่อกฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการสอบสวน สั่งปรับ และบังคับตามคำสั่งได้ด้วยตัวเอง ทำให้คดีความผิดต่อกฎระเบียบจำนวนมากจบได้ในชั้นเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่จึงมีความสำคัญมากในกระบวนการพิจารณาความผิดต่อกฎระเบียบ และอาจกล่าวได้ว่าเป็นกลุ่มหลักที่ใช้กฎหมายฉบับนี้ ซึ่งการบังคับใช้กฎหมายในประเทศเยอรมนีส่วนใหญ่ถูกกำหนดให้เป็นอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาความผิดต่อกฎระเบียบในเยอรมนีส่วนใหญ่จึงเป็นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ซึ่งไม่ได้เป็นนักกฎหมายเสมอไป การนำประมวลกฎหมายอาญามาปรับใช้จึงต้องปรับให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจและใช้งาน โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้ใช้ไม่ใช่นักกฎหมาย ในขณะที่กฎหมายในส่วนวิธีสบัญญัติก็ต้องมีความละเอียดเพียงพอให้สามารถปฏิบัติได้โดยไม่ต้องตีความ ในระยะเริ่มแรกหลังการตรากฎหมายว่าด้วยความผิดต่อกฎระเบียบมีการตรากฎหมายเปลี่ยนความผิดอาญามาเป็นความผิดต่อกฎระเบียบ ได้แก่ ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก กฎหมายการแข่งขันทางการค้า กฎหมายผังเมือง และกฎหมายสิ่งแวดล้อม อันจะเห็นได้ว่าความผิดต่อกฎระเบียบหรือความผิดทางปกครองตามระบบกฎหมายของประเทศเยอรมนีใช้กับการฝ่าฝืนกฎหมายที่ไม่ร้ายแรงในลักษณะ mala prohibita ที่ไม่ใช่ความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา และต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ จึงได้มีการลดหรือเปลี่ยนโทษอาญาครั้งใหญ่ด้วยการลดและเลิกความผิดอาญาลหุโทษและกำหนดให้การกระทำส่วนหนึ่งไม่เป็นความผิดอีกต่อไป เช่น การขอทานและเร่ร่อนในที่สาธารณะ ส่วนหนึ่งเปลี่ยนเป็นความผิดอาญาปกติ และอีกส่วนหนึ่งได้เปลี่ยนเป็นความผิดต่อกฎระเบียบ ส่วนที่ ๓ ความผิดฐานต่าง ๆ

๑.๒ ประเทศโปรตุเกส รับแนวคิดในการลดและเลิกโทษอาญามาจากประเทศเยอรมนี โดยนักวิชาการเสนอเกณฑ์ว่าด้วยเนื้อหาของการกระทำความผิดเพื่อใช้ในการแบ่งแยกความผิดที่สมควรกำหนดให้เป็นความผิดอาญาและความผิดที่ไม่ร้ายแรงที่ไม่ควรเป็นความผิดอาญา โดยเสนอให้แยกการกระทำที่ไม่มีข้อตำหนิในเชิงจริยธรรมออกจากความผิดอาญาไปเป็นความผิดทางปกครอง และในปี ค.ศ. ๑๙๗๙ มีการตรารัฐกำหนดฉบับที่ ๒๓๒/๗๙ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๗๙ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการลงโทษทางปกครองไว้โดยเฉพาะ ซึ่งในคำปรารภของรัฐกำหนดดังกล่าวได้อธิบายเหตุผลความจำเป็นในการตรากฎหมายไว้ว่า “เพื่อเป็นการสร้างระบบกฎหมายว่าด้วยการลงโทษที่แตกต่างไปจากโทษอาญา โดยควรยกเลิกโทษอาญาที่มีมากเกินความจำเป็นสำหรับการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ที่มีขึ้นอันเป็นความผิดที่ไม่มีข้อตำหนิในเชิงจริยธรรม เพื่อประสิทธิภาพในการดำเนินงานของฝ่ายปกครอง ซึ่งการลดและเลิกโทษอาญาจะช่วยให้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาสามารถใช้เวลาในการป้องกันและปราบปรามการก่ออาชญากรรมได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอาชญากรรมที่ร้ายแรง” อย่างไรก็ตาม เนื่องจากรัฐกำหนดดังกล่าวมีปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ต่อมาจึงได้มีการตรารัฐกำหนด ฉบับที่ ๔๓๓/๘๒ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๘๒ เพื่อเป็นกฎหมายกลางในการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการลงโทษทางปกครองตามกฎหมายเฉพาะเรื่องต่าง ๆ ขึ้นมาใหม่ โดยในคำปรารภของรัฐกำหนดดังกล่าวได้อธิบายเหตุผลความจำเป็นในการตรากฎหมายไว้ว่า “กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดทางปกครองเป็นผลสืบเนื่องมาจากพัฒนาการของรัฐสมัยใหม่ที่เข้าไปแทรกแซงและควบคุม

กิจการต่าง ๆ ในทางเศรษฐกิจ การศึกษา วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ฯลฯ ดังนั้น เพื่อให้การสั่งการของรัฐในกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมีสภาพบังคับอย่างแท้จริง รัฐธรรมนูญจึงกำหนดให้มีระบบกฎหมายพิเศษขึ้นเป็นการเฉพาะ” โดยกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดให้การกระทำความผิดทางปกครองมี “โทษปรับทางปกครอง” (coima) เป็นโทษหลัก และอาจมีโทษเสริม เช่น การริบทรัพย์สิน การห้ามประกอบวิชาชีพหรือประกอบกิจการ การเพิกถอนสิทธิรับเงิน หรือการเพิกถอนใบอนุญาตต่าง ๆ และหลังจากมีกฎหมายดังกล่าวก็ได้มีการตรากฎหมายเพื่อเปลี่ยนความผิดอาญามาเป็นความผิดทางปกครองอย่างต่อเนื่อง โดยการกระทำที่กฎหมายกำหนดให้เป็นการกระทำความผิดทางปกครองส่วนใหญ่จะเป็นการกระทำที่มิได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประโยชน์ของปัจเจกชนโดยตรง แต่เป็นการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ที่ฝ่ายปกครองใช้ควบคุมกำกับการดำเนินกิจการต่าง ๆ และในปี ค.ศ. ๒๐๐๖ ก็ได้มีการตรารัฐบัญญัติ ฉบับที่ ๓๐/๒๐๐๖ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ค.ศ. ๒๐๐๖ ปรับเปลี่ยนความผิดลหุโทษในความผิดหลายฉบับเป็นความผิดทางปกครองเช่นเดียวกับประเทศเยอรมนี[๕]

๑.๓ ประเทศอิตาลี ได้นำโทษปรับทางปกครองมาใช้แก้ปัญหาโทษอาญาเฟ้อเช่นเดียวกับประเทศเยอรมนีและประเทศโปรตุเกส โดยเริ่มใช้โทษปรับทางปกครองมาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ ซึ่งในระยะเริ่มแรกใช้กับการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบกและข้อบัญญัติท้องถิ่นเกี่ยวกับการใช้ทางและการขนส่ง ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ จึงมีการเปลี่ยนความผิดลหุโทษที่มีโทษปรับสถานเดียวตามกฎหมายต่าง ๆ มาเป็นโทษปรับทางปกครอง ยกเว้นความผิดที่มีผลกระทบต่อสวัสดิภาพหรือสุขภาพ เช่น แรงงาน อาหาร สิ่งแวดล้อม หรือสุขอนามัยของประชาชน และในขณะเดียวกันในการตรากฎหมายขึ้นใหม่ เช่น กฎหมายเกี่ยวกับการผังเมืองและการก่อสร้าง การล่าสัตว์ การค้า ก็ได้มีการนำโทษปรับทางปกครองมาใช้มากขึ้น จนปี ค.ศ. ๑๙๘๑ รัฐบาลอิตาลี ได้ตรารัฐบัญญัติฉบับที่ ๖๘๙ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๘๑ ว่าด้วยการปรับปรุงระบบกฎหมายอาญา เพื่อใช้เป็นกฎหมายกลางเกี่ยวกับการลงโทษทางปกครองสำหรับการกระทำความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองตามกฎหมายต่าง ๆ แต่ไม่ใช้บังคับกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับภาษีอากรเนื่องจากมีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นพิเศษโดยเฉพาะ นอกจากนั้น ในกฎหมายฉบับนี้ยังได้เปลี่ยนความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวที่เป็นความผิดลหุโทษ (contrawenzioni) ซึ่งมีโทษเรียกว่า “ammenda” และโทษปรับในระดับกลาง (delitti) ซึ่งมีโทษเรียกว่า “mutta” รวมทั้งความผิดอาญาที่มีโทษจำคุกบางเรื่อง เช่น การทารุณกรรมสัตว์ การจำหน่ายสุราโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นโทษปรับทางปกครองไปพร้อมกัน และรัฐบาลอิตาลียังคงเดินหน้าลดและเลิกโทษอาญาอย่างต่อเนื่อง โดยในปี ค.ศ. ๑๙๙๙ ได้มีการตรารัฐกำหนด ฉบับที่ ๕๐๗ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๙๙ เปลี่ยนความผิดอาญาที่ไม่ร้ายแรงตามกฎหมายต่าง ๆ มาเป็นความผิดทางปกครอง เช่น ความผิดตามกฎหมายอาหาร กฎหมายเกี่ยวกับภาษี กฎหมายเกี่ยวกับการธนาคารเช่นเดียวกับประเทศเยอรมนีและประเทศโปรตุเกส[๖]

๒. กลุ่มที่สอง มีการพัฒนาโทษปรับทางปกครองขึ้นมาเพื่อใช้ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการขององค์กรอิสระ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส โดยถือว่าการพิจารณาและกำหนดค่าปรับทางปกครองเป็นคำสั่งทางปกครอง ดังนั้น ในกรณีที่มีการอุทธรณ์หรือโต้แย้งการออกคำสั่งจึงอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง เว้นแต่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะให้อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม แต่การนำโทษทางปกครองมาใช้ในฝรั่งเศส

[๕] ศุภวัฒน์ สิงห์สุวงษ์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๒, หน้า ๑๘ – ๑๙.

[๖] ศุภวัฒน์ สิงห์สุวงษ์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๒, หน้า ๒๐ - ๒๑.

มีมิติที่เชื่อมโยงกับการเปลี่ยนแปลงบทบาทของรัฐในยุคต่าง ๆ ซึ่งแต่เดิมขุนนางมีสิทธิในการลงโทษประชาชน และในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๑๘ - ๑๙๓๙ รัฐได้ขยายบทบาทในทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมทั้งได้ให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในการทำบริการสาธารณะ รัฐในขณะนั้นจึงมีความจำเป็นในการนำโทษทางปกครองมาใช้ในการควบคุมและกำกับดูแล และหลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้มีการนำโทษทางปกครองมาใช้มากขึ้นอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะด้านการขนส่งและการจราจร และในทศวรรษที่ ๑๙๗๐ มีการเปลี่ยนระบบรัฐสวัสดิการเป็นรัฐแบบควบคุมกำกับดูแล มีการจัดตั้ง “องค์กรอิสระทางปกครอง” ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐในรูปแบบใหม่ที่มีอำนาจในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลและป้องกันการแทรกแซงจากฝ่ายการเมืองในด้านข้อมูลข่าวสาร การประกอบกิจการวิทยุโทรทัศน์ หรือการแข่งขันทางการค้า โดยองค์กรนี้มีอำนาจอย่างกว้างขวางในการเสนอแนะการออกกฎระเบียบขึ้นใช้บังคับและมีอำนาจพิจารณาโทษผู้ที่ฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ในเรื่องที่กำกับควบคุม การเกิดขึ้นขององค์กรอิสระนี้ทำให้มีการนำโทษปรับทางปกครองมาใช้อย่างแพร่หลายมากขึ้น โดยเฉพาะการกระทำทางด้านเศรษฐกิจ สาธารณสุข สิ่งแวดล้อม และด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งแม้ในระยะแรกตุลาการรัฐธรรมนูญจะไม่ค่อยยอมรับอำนาจขององค์กรอิสระทางปกครองในการใช้อำนาจลงโทษซึ่งเป็นอำนาจในทางตุลาการ แต่ในที่สุดได้มีการยอมรับการใช้อำนาจดังกล่าว ทั้งนี้ ภายใต้หลักการที่การใช้อำนาจของฝ่ายปกครองจะต้องไม่มีลักษณะที่เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพจนเกินควร[๗] อย่างไรก็ตาม ในฝรั่งเศสไม่มีกฎหมายกลางในการพิจารณาและลงโทษการกระทำความผิดทางปกครองเหมือนเยอรมนี โปรตุเกส หรืออิตาลีดังที่กล่าวมาแล้ว หลักเกณฑ์ในการลงโทษปรับทางปกครองจึงเป็นไปตามแนวคำพากษาของศาล ไม่ว่าจะเป็นศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครอง โดยถือว่าการสั่งลงโทษปรับทางปกครองเป็นคำสั่งทางปกครองซึ่งต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ที่อยู่ภายใต้คำสั่งในลักษณะเดียวกับการออกคำสั่งทางปกครองและอยู่ในอำนาจของศาลปกครองในกรณีมีการโต้แย้งคำสั่ง เว้นแต่มีการกำหนดไว้ในกฎหมายใดเป็นการเฉพาะให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น โดยในส่วนของหลักเกณฑ์ในด้านรูปแบบและกระบวนการของการออกคำสั่งลงโทษปรับทางปกครอง ฝ่ายปกครองจะต้องมีการรับฟังคู่กรณีก่อนออกคำสั่งลงโทษปรับทางปกครอง หลักการพิจารณาโดยเปิดเผย การระบุเหตุผลในคำสั่งลงโทษปรับทางปกครอง หลักความเป็นกลางของเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่ง **ในส่วนของหลักเกณฑ์ในด้านเนื้อหาจะนำหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการลงโทษทางอาญามาปรับใช้** ดังนั้น คำสั่งลงโทษปรับทางปกครองจะต้องไม่ขัดแย้งกับหลักที่ว่าการกระทำใดจะเป็นความผิดจะต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้ หลักความได้สัดส่วนของการกำหนดโทษ หลักความไม่มีผลย้อนหลังของกฎหมาย[๘] หลักความมีผลย้อนหลังของกฎหมายที่กำหนดโทษเบากว่า และหลักการห้ามดำเนินคดีซ้ำ และกรณีที่มีการโต้แย้งคำสั่งลงโทษปรับทางปกครอง โดยหลักแล้วศาลปกครองจะมีอำนาจจำกัด คือมีอำนาจในการสั่งเพิกถอนคำสั่งเท่านั้น ไม่มีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่ง เนื่องจากหลักการเดิมที่ตั้งศาลปกครองมาเพื่อควบคุมและตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง คือมีอำนาจในการตรวจสอบการปรับข้อเท็จจริงกับข้อกฎหมาย โดยไม่มีอำนาจในการตรวจสอบความเหมาะสมของโทษที่ฝ่ายปกครองกำหนดหรือเลือกใช้ และแม้ต่อมาศาลมีแนวโน้มจะยอมรับการตรวจสอบความเหมาะสมของโทษที่ฝ่ายปกครองกำหนดว่า

[๗] ศุภวัฒน์ สิงห์สุวงษ์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๒, หน้า ๒๒ - ๒๓.

[๘] พัชฌา จิตรมหึมา ปกรณ์ ศรีเตียเพ็ชร คนึงนิจ แซ่เฮง และณัฏฐพล สกุลเมฆา, หลักเกณฑ์ในการลงโทษปรับทางปกครองตามกฎหมายเยอรมันและกฎหมายฝรั่งเศสและแนวทางในการกำหนดโทษปรับทางปกครองในกฎหมายไทย, หน้า ๑๑. เข้าถึงได้จาก http://web.krisdika.go.th/data/activity/act13704.pdf

เหมาะสมกับความรุนแรงของการกระทำความผิดหรือไม่ แต่ต้องเป็นกรณีที่เป็นคำฟ้องที่ศาลมีอำนาจเต็มและเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดให้อำนาจไว้โดยเฉพาะ[๙]

ในการพิจารณาแนวทางการตรากฎหมายของต่างประเทศ คณะกรรมการพัฒนากฎหมายได้มีการวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียของกฎหมายทั้งสองกลุ่มแล้วเห็นว่า การกำหนดให้ศาลยุติธรรมมีอำนาจในการพิจารณาตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายในการออกคำสั่งปรับ รวมทั้งตรวจสอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าปรับของเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าเหมาะสมกับความร้ายแรงในการกระทำความผิดหรือไม่ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมชำระค่าปรับตามที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งปรับโดยให้ศาลพิจารณาทั้งข้อเท็จจริงข้อกฎหมาย และกำหนดค่าปรับได้ตามที่ศาลเห็นสมควรตามแนวทางของประเทศเยอรมนี จะเหมาะสมกว่าการกำหนดให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามแนวทางของประเทศฝรั่งเศส เนื่องจากหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการกระทำความผิดยังคงนำหลักเกณฑ์ส่วนใหญ่ในประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ ซึ่งศาลยุติธรรมมีความเชี่ยวชาญในการพิจารณา ประกอบกับการกำหนดให้การกำหนดโทษปรับเป็นคำสั่งทางปกครองและอยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามแนวทางของประเทศฝรั่งเศสจะเป็นภาระของประชาชนในการนำคดีไปฟ้องเพื่อขอให้มีการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการออกคำสั่งและขอให้มีการเพิกถอนคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คณะกรรมการพัฒนากฎหมายจึงได้ใช้แนวทางบางส่วนของประเทศเยอรมนีในการร่างกฎหมาย โดยเฉพาะการกำหนดให้ศาลยุติธรรมมีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาในคดีความผิดทางพินัย เนื่องจากเห็นว่ามีขั้นตอนที่ไม่ยุ่งยากและรัฐเป็นฝ่ายที่จะต้องนำคดีไปสู่ศาลในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดไม่ยอมรับผิดหรือไม่ยินยอมชำระค่าปรับ อันเป็นการปลดเปลื้องภาระให้แก่ประชาชนซึ่งถูกกล่าวหา เพราะตราบใดที่ศาลยังมิได้มีคำพิพากษาว่าผู้ใดกระทำความผิด ยังต้องถือว่าผู้นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ จึงไม่ควรเป็นภาระของประชาชนที่จะต้องไปร้องขอต่อศาลตามแนวทางของประเทศฝรั่งเศส[๑๐] และเมื่อเห็นควรกำหนดให้ศาลยุติธรรมเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีตามแนวทางของประเทศเยอรมนี หากใช้คำว่า “โทษปรับทางปกครอง” ตามแนวความคิดของการตรากฎหมายในเริ่มแรกอาจก่อให้เกิดความสับสนในทางวิชาการว่า เหตุใดโทษปรับทางปกครองจึงอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ประกอบกับแนวความคิดเดิมที่ต้องการสร้างระบบกฎหมายขึ้นมาใช้สำหรับการฝ่าฝืนกฎหมายที่ไม่ร้ายแรงแทนโทษทางอาญาที่สามารถเปรียบเทียบได้ **โดยไม่ให้ถือเป็นโทษทางอาญา** จึงมีความจำเป็นต้องบัญญัติคำใหม่ขึ้นมาใช้แทนโทษปรับในทางอาญาและโทษปรับทางปกครองที่มีการเริ่มนำมาใช้ในระบบกฎหมายไทย โดยได้เปลี่ยนชื่อกฎหมายเป็น “ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ....” ซึ่งคำว่า “พินัย” เป็นถ้อยคำที่เคยใช้ในกฎหมายตราสามดวงและปรากฏในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗[๑๑] และในกฎหมายเก่า ๆ บางฉบับ เช่น พระราชบัญญัติ

[๙] คนึงนิจ แซ่เฮง, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ ๘, หน้า ๑๔.

[๑๐] บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. .... (เรื่องเสร็จที่ ๑๖๘๙/๒๕๖๓), หน้า ๑๐.

[๑๑] มาตรา ๑๗ โทษปรับนั้น ท่านหมายความว่า จำนวนเงินอันกำหนดไว้ในคำพิพากษาให้ปรับเปนพินัยหลวง

จัดวางการรถไฟแลทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๖๔[๑๒] โดยในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้ให้ความหมายว่า หมายถึง “เงินค่าปรับที่จ่ายให้ทางราชการ” และผู้ที่เคยเสนอให้ใช้คำว่า “พินัย” สำหรับมาตรการบังคับทางการเงินทำนองเดียวกับโทษปรับที่ให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองสามารถกำหนดได้เอง คือ ศาสตราจารย์พิเศษ ดร. คณิต ณ นคร[๑๓] ซึ่งเคยใช้คำนี้ในตอนที่กล่าวถึงมาตรการบังคับทางการเงินทำนองเดียวกับ “โทษปรับ” (Geldstrafe) แต่ในกฎหมายว่าด้วยการกระทำที่ฝ่าฝืนระเบียบของประเทศเยอรมนีไม่เรียกว่า “โทษปรับ” (Geldstrafe) หากแต่เรียกว่า “พินัย” (Geldbuße) ซึ่งคณะกรรมการพัฒนากฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า การใช้คำว่า “ปรับเป็นพินัย” สามารถทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นมาตรการหรือการกำหนดโทษอีกลักษณะหนึ่ง ที่ไม่ใช่โทษทางอาญา โทษทางแพ่ง โทษทางปกครอง หรือโทษทางวินัย และเมื่อได้สร้างระบบการปรับเป็นพินัยขึ้นมาเพื่อใช้เป็นมาตรการลงโทษสำหรับการกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่ไม่ร้ายแรงและเป็นการลงโทษต่อทรัพย์สินโดยการสั่งปรับผู้กระทำความผิดแต่เพียงอย่างเดียวทำนองเดียวกับโทษปรับทางปกครอง จึงควรนำหลักเกณฑ์การปรับเป็นพินัยมาใช้กับความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองด้วยเพื่อให้ระบบกฎหมายสอดคล้องเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ทำนองเดียวกับการนำหลักเกณฑ์การปรับเป็นพินัยมาใช้กับความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียว จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนโทษปรับทางปกครองให้เป็นการปรับเป็นพินัยเพื่อให้การพิจารณาและกำหนดค่าปรับโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองใช้กระบวนการเดียวกัน

[๑๒] มาตรา ๑๖๒ เมื่อผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษเพียงแต่ปรับเป็นพินัยสถานเดียว ท่านว่าพนักงานที่กรมทางได้ตั้งแต่งขึ้นเพื่อฟ้องร้องคดีนั้นมีอำนาจประนีประนอมยอมความได้ทันทีโดยยอมรับเบี้ยปรับตามอัตราอย่างสูงที่กฎหมายบัญญัติไว้ แล้วออกใบเสร็จให้เป็นสำคัญ ส่วนเงินพินัยที่เก็บได้นั้นให้กรมทางทำบัญชีส่งไปยังกระทรวงยุติธรรมฯ

[๑๓] คณิต ณ นคร, กฎหมายอาญาภาคทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ ๓ (กรุงเทพฯ: วิญญูชน, ๒๕๕๑), หน้า ๑๓๘.

No.1

หลักการของพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. 2565

- เป็นกฎหมายกลางในการปรับเป็นพินัย
- เปลี่ยนความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียว และความผิดที่มีโทษปรับทางปกครอง ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เป็นความผิดทางพินัย

พ.ร.บ.นี้ กำหนดหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

1. กำหนดให้ปรับเป็นพินัย ไม่เป็นคำสั่งทางปกครอง หรือการกระทำทางปกครอง และไม่เป็นโทษอาญา
2. กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ตามที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลกำหนด โดยต้องไม่เกินจำนวนสูงสุดที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยกำหนดไว้
3. สำหรับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการกระทำความผิด ให้นำ ป.อาญา ภาค 1 บทบัญญัติทั่วไป ลักษณะ 1 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ยกเว้น บทนิยาม โทษ การกระทำความผิดหลายบท หลายกระทง การกระทำความผิดอีก อายุความ
4. กำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าปรับเป็นพินัย
5. กำหนดอายุความ 2 ปี นับแต่วันกระทำความผิด เว้นแต่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นและระยะเวลาในการบังคับค่าปรับเป็นพินัย 5 ปี นับแต่มีคำสั่งหรือคำพิพากษา แต่ถ้ายึดหรืออายัดทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องไว้แล้วสามารถดำเนินการต่อได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
www.lawreform.go.th / www.krisdika.go.th
Thai Law Reform Commission

มาตรา ๑

พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า
“พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕”

แม้ว่าในการกำหนดชื่อกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจะหลีกเลี่ยงการใช้ชื่อกฎหมาย “ว่าด้วย” แต่โดยที่พระราชบัญญัตินี้มีหลักการประกอบด้วยการปรับเป็นพินัยและการเปลี่ยนความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวและความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองตามกฎหมายบางฉบับเป็นความผิดทางพินัยซึ่งต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ในการใช้ชื่อจึงใช้คำว่า “ว่าด้วยการปรับเป็นพินัย” เนื่องจากกฎหมายประกอบด้วยสองหลักการ

มาตรา ๒

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสองร้อยสี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติแห่งมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

โดยที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นการปฏิรูประบบการกำหนดโทษในการตรากฎหมายของประเทศไทย จึงจำเป็นต้องมีระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งในการออกกฎหมายลำดับรอง รวมถึงการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนได้ศึกษาและทำความเข้าใจหลักเกณฑ์ใหม่ในการปรับเป็นพินัย จึงมีการกำหนดให้พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๒๔๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติในมาตรา ๓๗ ที่บัญญัติให้ผู้มีหน้าที่และอำนาจในการออกกฎหมายลำดับรองตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓๗ และการแต่งตั้งคณะกรรมการตามมาตรา ๓๘ เพื่อให้คำแนะนำและคำปรึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ มาตรา ๒ จึงกำหนดให้บทบัญญัติในมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้มีหน้าที่และอำนาจในการออกกฎหมายลำดับรองสามารถดำเนินการออกกฎหมายลำดับรองในส่วนที่ตนรับผิดชอบให้เสร็จก่อนวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ซึ่งเป็นแนวทางใหม่อีกประการในการตรากฎหมายที่กำหนดให้หน่วยงานที่รับผิดชอบสามารถดำเนินการยกร่างกฎหมายเสนอคณะรัฐมนตรี เพื่ออนุมัติและประกาศกฎหมายลำดับรองในราชกิจจานุเบกษาได้ก่อนวันที่กฎหมายมีผลใช้บังคับได้ อย่างไรก็ตาม การประกาศใช้บังคับกฎหมายลำดับรองต้องกำหนดวันใช้บังคับพร้อมกับหรือหลังจากวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับ เพื่อไม่ให้เกิดผลว่าเป็นการตรากฎหมายลำดับรองโดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจ เนื่องจากกฎหมายแม่บทที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายลำดับรองยังไม่มีผลใช้บังคับ

โดยที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ซึ่งครบกำหนด ๒๔๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๖ พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงมีผลใช้บังคับในวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. 2565

ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วนะ
เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2565 โดยจะมีผลใช้บังคับตั้งแต่
วันที่ 22 มิถุนายน 2566 เป็นต้นไป

โดยจะมีผลให้ต้องเปลี่ยนความผิดอาญาและความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองเป็นความผิดทางพินัย ดังนี้

1 ความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียว ตามกฎหมายในบัญชี 1 ท้ายพระราชบัญญัติฯ

→ เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยในวันที่ **25 ตุลาคม 2566**

- ให้ถือว่าอัตราโทษปรับอาญาในกฎหมายดังกล่าว เป็นอัตราค่าปรับเป็นพินัย
- ข้อควรระวัง : ความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวที่จะเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัย ไม่รวมถึง
(1) ความผิดที่มีโทษจำคุกหรือโทษที่สูงกว่าสำหรับกรณีที่บุคคลธรรมดาเป็นผู้กระทำความผิด แต่มีโทษปรับสถานเดียวสำหรับกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้กระทำความผิดเดียวกันนั้น
(2) ความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวแต่มีเงื่อนไขไว้เป็นการเฉพาะให้รับโทษสูงกว่าโทษปรับเมื่อกระทำความผิดอีกหรือเมื่อมีเหตุอื่นตามที่กฎหมายกำหนดด้วย

2 ความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียว ตามกฎหมายในบัญชี 2 ท้ายพระราชบัญญัติฯ

→ จะเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยเมื่อมีการตราพระราชกฤษฎีกา

3 ความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียว ตามข้อบัญญัติท้องถิ่น

→ เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยในวันที่ **25 ตุลาคม 2566**

- ให้ถือว่าอัตราโทษปรับอาญาในข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าว เป็นอัตราค่าปรับเป็นพินัย
- อำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดโทษปรับอาญาเปลี่ยนเป็นอำนาจในการกำหนดค่าปรับเป็นพินัยในวันที่ 25 ตุลาคม 2566

4 ความผิดที่มีโทษปรับทางปกครอง ตามกฎหมายในบัญชี 3 ท้ายพระราชบัญญัติฯ

→ เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยในวันที่ **25 ตุลาคม 2566**

- ให้ถือว่าอัตราโทษปรับทางปกครองในกฎหมายดังกล่าว เป็นอัตราค่าปรับเป็นพินัย และให้ถือว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจปรับทางปกครองตามกฎหมายดังกล่าวเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้

รายชื่อกฎหมายในบัญชี 1 บัญชี 2 และบัญชี 3
https://rb.gy/zr1qta

OCS สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
www.lawreform.go.th / www.krisdika.go.th
Thai Law Reform Commission

มาตรา ๓

ในพระราชบัญญัตินี้

“ปรับเป็นพินัย” หมายความว่า สั่งให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินที่กฎหมายกำหนด

“ความผิดทางพินัย” หมายความว่า การกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และกฎหมายนั้นบัญญัติให้ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงานนายทะเบียน คณะบุคคล และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกชื่ออย่างอื่น บรรดาที่กฎหมายบัญญัติให้มีอำนาจปรับเป็นพินัยหรือที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้เป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามมาตรา ๑๔

ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ได้กำหนดบทนิยามที่มีความหมายเฉพาะหรือมีความหมายแตกต่างจากความหมายทั่วไปที่จำเป็นต้องใช้ในพระราชบัญญัตินี้ ดังต่อไปนี้

“ปรับเป็นพินัย” หมายความว่า สั่งให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินที่กฎหมายกำหนด

ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้ให้ความหมายคำว่า “พินัย”หมายถึง “เงินค่าปรับที่จ่ายให้ทางราชการ” แต่คำว่า “ปรับเป็นพินัย” ที่บัญญัติไว้ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นคำที่มีความหมายเฉพาะที่ต้องการให้หมายถึงกระบวนการในการพิจารณาว่าผู้ต้องหากระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ตลอดจนการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เหมาะสมกับผลของการกระทำความผิด ประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำความผิด และสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด ซึ่งต้องไม่เกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้โดยในพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้มีการกำหนดฐานความผิดและอัตราค่าปรับไว้ แต่ฐานความผิดและอัตราค่าปรับจะมีการบัญญัติไว้ในกฎหมายเฉพาะที่จะมีการตราขึ้นใหม่ รวมทั้งบทบัญญัติที่กำหนดโทษปรับอาญาสถานเดียวและโทษปรับทางปกครองของกฎหมายที่อยู่ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ถูกเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยที่ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ซึ่งหลักการในการปรับเป็นพินัยในพระราชบัญญัติฉบับนี้แตกต่างจากแนวทางของกฎหมายประเทศเยอรมนีตรงที่การสั่งให้ผู้กระทำความผิดชำระค่าปรับต้องไม่เกินที่กฎหมายกำหนดเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการในการกำหนดโทษอาญาตามมาตรา ๒๙[๑๔] ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่กำหนดว่าโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้

---

[๑๔] มาตรา ๒๙ บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้

ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

การควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยให้กระทำได้เพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนี ในคดีอาญา จะบังคับให้บุคคลให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเองมิได้

คำขอประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาต้องได้รับการพิจารณาและจะเรียกหลักประกันจนเกินควรแก่กรณีมิได้ การไม่ให้ประกันต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

ในขณะที่กฎหมายของประเทศเยอรมนีกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลสามารถกำหนดค่าปรับสูงกว่ากฎหมายกำหนดได้ หากผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดได้รับมีมากกว่าอัตราค่าปรับที่กฎหมายบัญญัติไว้[๑๕]

“ความผิดทางพินัย” หมายความว่า การกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และกฎหมายนั้นบัญญัติให้ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย

ในพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดนิยามของ “ความผิดทางพินัย” ไว้หมายถึงการกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และกฎหมายนั้นบัญญัติให้ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย แต่ไม่ได้กำหนดว่าการกระทำใดเป็นความผิดทางพินัยที่ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ดังนั้น การกระทำหรืองดเว้นการกระทำใดที่จะเป็นความผิดทางพินัยและต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยจะต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ ซึ่งในอนาคตการตรากฎหมายต่าง ๆ จะต้องระบุให้ชัดเจนว่าการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ๆ จะต้องได้รับโทษอาญาหรือต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย สำหรับแนวทางการตรากฎหมายว่าการกระทำความผิดใดที่ร้ายแรงและควรใช้โทษอาญานั้น คณะกรรมการพัฒนากฎหมายได้ให้คำแนะนำไว้แล้ว[๑๖] และกรณีที่เป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรงก็พึงใช้มาตรการปรับเป็นพินัย ซึ่งในการพิจารณาในชั้นคณะกรรมาธิการร่วมของรัฐสภามีการเสนอให้มีการกำหนดนิยามให้ชัดเจนว่า “ความผิดทางพินัย” เป็นการกระทำความผิดในลักษณะที่เป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ในกรณีที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรงและโดยสภาพไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง หรือไม่มีผลกระทบต่อส่วนรวมอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตาม ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นด้วยกับนิยามตามร่างเดิม เนื่องจากหากมีการกำหนดนิยามตามที่มีผู้เสนอจะส่งผลให้เมื่อมีการเสนอกฎหมายกำหนดฐานความผิดเป็นพินัยจะต้องมีการพิจารณาว่าการกระทำความผิดนั้นโดยสภาพไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง หรือไม่มีผลกระทบต่อส่วนรวมอย่างกว้างขวางตามที่มีการกำหนดไว้หรือไม่ รวมทั้งเมื่อกฎหมายมีการประกาศใช้บังคับแล้วอาจมีผู้โต้แย้งได้ว่าการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายไม่ใช่ความผิดร้ายแรง เนื่องจากโดยสภาพไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง หรือไม่มีผลกระทบต่อส่วนรวมอย่างกว้างขวาง ซึ่งจะทำให้กระบวนการการพิจารณาและบังคับใช้กฎหมายมีความยุ่งยากมากกว่าการกำหนดนิยามตามร่างเดิม ซึ่งเมื่อกฎหมายใดกำหนดให้การกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย เมื่อกฎหมายมีผลใช้บังคับ จึงถือว่าการกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นความผิดทางพินัย

---

[๑๕] มาตรา ๑๗ วรรคสี่ แห่งกฎหมายว่าด้วยความผิดต่อกฎระเบียบ ค.ศ. ๑๙๖๘ (Ordnungswidrigkeitengesetz 1968) ค่าปรับควรมีจำนวนสูงกว่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ผู้กระทำความผิดได้รับจากการกระทำความผิดนั้น ในกรณีที่อัตราค่าปรับขั้นสูงตามที่กฎหมายกำหนดมีจำนวนไม่เพียงพอ อาจกำหนดค่าปรับให้มีจำนวนสูงกว่าอัตราค่าปรับขั้นสูงตามที่กฎหมายกำหนดก็ได้

[๑๖] คำแนะนำของคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย เรื่อง การกำหนดโทษอาญาในกฎหมาย ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ตอนที่ ๑๓๒ ก ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๒, หน้า ๒๐.

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงาน นายทะเบียน คณะบุคคล และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกชื่ออย่างอื่น บรรดาที่กฎหมายบัญญัติให้มีอำนาจปรับเป็นพินัย หรือที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้เป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามมาตรา ๑๔

โดยที่หลักการในการปรับเป็นพินัย คือการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่รับผิดชอบกฎหมายสามารถปรับเป็นพินัยได้ และเมื่อพิจารณาบรรดาบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐที่รับผิดชอบในการควบคุมหรือกำกับดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย จะมีทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงาน นายทะเบียน คณะบุคคล ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของคณะกรรมการหรือสภาวิชาชีพ และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกชื่ออย่างอื่น เช่น เจ้าท่า ตามกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ในพระราชบัญญัตินี้จึงกำหนดให้บุคคลดังกล่าว มีอำนาจในการปรับเป็นเป็นพินัยได้ เนื่องจากเป็นผู้รับผิดชอบกฎหมายในการควบคุมหรือกำกับดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายโดยตรง เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายรวดเร็วและทั่วถึง ไม่กระจุกตัวอยู่ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจและจะส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีเวลาไปดำเนินคดีอาญาที่เป็นความผิดที่ร้ายแรงแทน อันจะส่งผลให้ระบบการบังคับใช้กฎหมายของประเทศมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม พนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงาน นายทะเบียน คณะบุคคล และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกชื่ออย่างอื่นผู้ใดจะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจปรับเป็นพินัยจะต้องเป็นผู้ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้มีอำนาจปรับเป็นพินัย หรือหากกฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้จะต้องเป็นผู้ซึ่งรัฐมนตรีประกาศกำหนดให้เป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามมาตรา ๑๔[๑๗] ซึ่งในข้อ ๑๐[๑๘] แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้กำหนดแนวทางในการ

---

[๑๗] มาตรา ๑๔ เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดจะมีอำนาจปรับเป็นพินัยตามกฎหมายใด ให้เป็นไปตามที่กฎหมาย ซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยนั้นบัญญัติไว้ ในกรณีที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยมิได้บัญญัติไว้ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนั้นประกาศกำหนด

ในการกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นใดที่มิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยมิได้ เว้นแต่เป็นกรณีตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ วรรคสาม และถ้าค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท จะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยก็ได้ แต่ถ้าค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูงเกินหนึ่งหมื่นบาทต้องกำหนดให้การปรับเป็นพินัยกระทำเป็นองค์คณะประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่น้อยกว่าสามคน

[๑๘] ข้อ ๑๐ ในกรณีที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยมิได้บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตำแหน่งใดมีอำนาจปรับเป็นพินัยให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนั้นประกาศกำหนดบัญชีรายชื่อตำแหน่งข้าราชการและพนักงานของหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับชำนาญการขึ้นไปหรือเทียบเท่าเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย โดยในกรณีที่กฎหมายกำหนดอัตราค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดไว้ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท รัฐมนตรีจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาการปรับเป็นพินัยก็ได้

การพิจารณาปรับเป็นพินัยที่ต้องทำเป็นองค์คณะ ให้องค์คณะประกอบด้วยหัวหน้าองค์คณะหนึ่งคนและองค์คณะอีกไม่น้อยกว่าสองคน เมื่อรัฐมนตรีกำหนดให้การพิจารณาปรับเป็นพินัยในเรื่องใดอยู่ในอำนาจของผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยเพียงคนเดียว ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่พบเห็นการกระทำความผิด หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดจากบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่งเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย

เมื่อการพิจารณาปรับเป็นพินัยเรื่องใดต้องทำเป็นองค์คณะ ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดผู้เป็นหัวหน้าองค์คณะและองค์คณะจากบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่งตามที่เห็นสมควรในระหว่างการพิจารณาปรับเป็นพินัย หากมีเหตุที่ทำให้องค์คณะคนใดคนหนึ่งไม่อาจพิจารณาปรับเป็นพินัยต่อไปได้ ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐในบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่งเพื่อประกอบเป็นองค์คณะแทน

ประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนั้นประกาศกำหนดบัญชีรายชื่อตำแหน่งข้าราชการและพนักงานของหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับชำนาญการขึ้นไปหรือเทียบเท่าเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย โดยในกรณีที่กฎหมายกำหนดอัตราค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดไว้ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท รัฐมนตรี จะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาการปรับเป็นพินัยก็ได้ และในกรณีที่กฎหมายกำหนดค่าปรับอย่างสูงไว้เกินหนึ่งหมื่นบาท มาตรา ๑๔ กำหนดให้การปรับเป็นพินัยต้องทำเป็นองค์คณะ โดยในข้อ ๑๐ วรรคสี่ กำหนดให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดผู้เป็นหัวหน้าองค์คณะและองค์คณะจากบัญชีรายชื่อที่รัฐมนตรีประกาศไว้ตามที่เห็นสมควร โดยให้องค์คณะประกอบด้วยหัวหน้าองค์คณะหนึ่งคนและองค์คณะอีกไม่น้อยกว่าสองคนและในระหว่างการพิจารณาปรับเป็นพินัย หากมีเหตุที่ทำให้องค์คณะคนใดคนหนึ่งไม่อาจพิจารณาปรับเป็นพินัยต่อไปได้ ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐในบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่งเพื่อประกอบเป็นองค์คณะแทน เพื่อให้การแต่งตั้งองค์คณะมีความคล่องตัวและมีความต่อเนื่องในการพิจารณาในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐในองค์คณะพ้นจากตำแหน่ง ถูกโยกย้าย หรือลาออกจากหน่วยงานของรัฐนั้น

มาตรา ๔

ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

โดยที่พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายกลางในการปรับเป็นพินัยของหน่วยงานของรัฐตามที่มีกฎหมายกำหนดความผิดเป็นพินัย จึงได้กำหนดให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑ บททั่วไป

มาตรา ๕

การปรับเป็นพินัยตามกฎหมายทั้งปวง ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยไม่ให้ถือว่าการปรับเป็นพินัยหรือคำสั่งปรับเป็นพินัยเป็นการกระทำทางปกครองหรือคำสั่งทางปกครอง

การปรับเป็นพินัยไม่เป็นโทษอาญา

พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายกลางที่กำหนดหลักเกณฑ์ในทางสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติเพื่อใช้ในการพิจารณาและกำหนดค่าปรับสำหรับความผิดที่มีกฎหมายกำหนดให้ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ทำนองเดียวกับประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งเป็นกฎหมายกลางที่กำหนดหลักเกณฑ์ในทางสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติเพื่อใช้ในการพิจารณาและกำหนดโทษอาญา โดยมาตรา ๕ ได้กำหนดให้การปรับเป็นพินัยตามกฎหมายทั้งปวง ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ถือว่าการปรับเป็นพินัยไม่เป็นคำสั่งทางปกครองหรือการกระทำทางปกครองและไม่เป็นโทษอาญา ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้มีปัญหาในการตีความกฎหมายที่อาจจะมีขึ้นได้ว่าการพิจารณาและการออกคำสั่งปรับของเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัย เป็นการกระทำทางปกครองหรือเป็นการออกคำสั่งทางปกครอง ซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑)[๑๙] แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และต้องการเน้นให้เห็นว่าแม้ค่าปรับเป็นพินัยซึ่งเป็นการชำระเงินในทำนองเดียวกับโทษปรับสถานเดียวของโทษอาญาแต่การชำระเงินค่าปรับเป็นพินัยเป็นมาตรการทางกฎหมายในการป้องปรามการกระทำผิดกฎหมายที่ไม่ใช่โทษอาญา ดังนั้น ผลของการกระทำความผิดทางพินัยจึงมีเพียงการต้องชำระเงินค่าปรับเท่านั้น ไม่มีการจำคุกหรือกักขังแทนค่าปรับ ตลอดจนไม่มีการบันทึกประวัติอาชญากรรมดังเช่นกรณีที่เป็นโทษอาญา เพื่อให้สอดคล้องและได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรง

---

[๑๙] มาตรา ๙ ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ

ฯลฯ ฯลฯ

มาตรา ๖

ในกรณีพระราชบัญญัตินี้มิได้กำหนดไว้เป็นประการอื่น การใดที่กำหนดให้แจ้ง ยื่น หรือส่งหนังสือหรือเอกสารให้บุคคลใดเป็นการเฉพาะ ถ้าได้แจ้ง ยื่น หรือส่งหนังสือหรือเอกสารให้บุคคลนั้น ณ ภูมิลำเนาหรือที่อยู่ที่ปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ให้ถือว่าได้แจ้ง ยื่น หรือส่งโดยชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้แล้ว

ในกรณีปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าผู้กระทำความผิดทางพินัยไม่สามารถพูดหรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้ ให้แจ้งหนังสือหรือเอกสารในรูปแบบที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยสามารถเข้าใจได้ หรือจะแจ้งให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยทราบด้วยการสื่อความหมายโดยวิธีอื่นก็ได้

ในกระบวนการพิจารณาความผิดทางพินัยหากผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานไม่สามารถพูดหรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานอัยการ หรือศาล จัดหาล่ามภาษามือให้หรือจัดให้ถาม ตอบ หรือสื่อความหมายโดยวิธีอื่นที่เห็นสมควร

โดยที่การปรับเป็นพินัยมีกระบวนการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องติดต่อกับผู้ที่ถูกกล่าวหาหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐพบว่ามีการกระทำความผิดก่อนที่จะออกคำสั่งปรับเป็นพินัย ซึ่งในมาตรา ๒๐ กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องส่งคำสั่งปรับให้ผู้นั้นทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ เช่น การให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหาตามมาตรา ๑๙[๒๐] ซึ่งในกรณีนี้มาตรา ๑๙ มิได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการส่งหนังสือเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาเพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหา ดังนั้น โดยหลักการย่อมเป็นไปตามที่มาตรา ๖ กำหนดไว้ คือ ถ้าได้แจ้ง ยื่น หรือส่งหนังสือหรือเอกสารให้บุคคลนั้น ณ ภูมิลำเนาหรือที่อยู่ที่ปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ให้ถือว่าได้แจ้ง ยื่น หรือส่งโดยชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้แล้ว อย่างไรก็ตาม มิได้หมายความว่าการแจ้งหรือส่งหนังสือของเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือการยื่นเอกสารหรือส่งหนังสือเพื่อชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกกล่าวหาจะทำโดยวิธีการอื่นนอกจากวิธีการที่มาตรา ๖ กำหนดไว้มิได้ เพียงแต่ถ้าได้แจ้ง ยื่น หรือส่งหนังสือหรือเอกสารตามวิธีการที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๖ ถือว่าเป็นการยื่นโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้ได้รับจะโต้แย้งไม่ได้ ดังนั้น ในข้อ ๙[๒๑] แห่งกฎกระทรวงการแสวงหาข้อเท็จจริง การรวบรวมพยานหลักฐานและการชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหา พ.ศ. ๒๕๖๖ จึงได้กำหนดให้การชี้แจง การแก้ข้อกล่าวหา หรือการยอมรับสารภาพต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ถูกกล่าวหาจะทำเป็นหนังสือ หรือทำด้วยวาจา หรือทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ ในกรณีที่ทำด้วยวาจา ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบันทึกไว้และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงนามไว้เป็นหลักฐาน

---

[๒๐] มาตรา ๑๙ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยหรือมีการกล่าวหาหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐพบเห็นว่ามีการกระทำความผิดทางพินัยไม่ว่าความผิดนั้นจะเกิดขึ้นในท้องที่ใด ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหานั้นตามสมควร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

[๒๑] ข้อ ๙ การชี้แจง การแก้ข้อกล่าวหา หรือการยอมรับสารภาพต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ถูกกล่าวหาจะทำเป็นหนังสือ หรือทำด้วยวาจา หรือทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ ในกรณีที่ทำด้วยวาจาให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบันทึกไว้และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงนามไว้เป็นหลักฐาน

และในข้อ ๔[๒๒] แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีช่องทางติดต่อสื่อสารโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลอื่นใดมีสิทธิยื่นคำร้อง คำรับสารภาพ คำชี้แจง คำแก้ข้อกล่าวหา แต่สำหรับการติดต่อสื่อสารที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ดำเนินการติดต่อผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลอื่นใดเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน จะดำเนินการโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้เมื่อผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลอื่นนั้นยินยอมหรือร้องขอ

นอกจากการกำหนดหลักเกณฑ์ในการแจ้ง ยื่น หรือส่งเอกสารแล้ว ในมาตรา ๖ วรรคสาม ยังกำหนดหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในกระบวนการพิจารณาความผิดทางพินัยไว้ด้วย โดยใช้แนวทางเช่นเดียวกับการคุ้มครองสิทธิผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญาตามมาตรา ๑๓[๒๓] แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กล่าวคือ กรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยไม่สามารถพูด หรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้ ให้แจ้งหนังสือหรือเอกสารในรูปแบบที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยสามารถเข้าใจได้ หรือจะแจ้งให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยทราบด้วยการสื่อความหมายโดยวิธีอื่นก็ได้ เช่น การใช้ภาษามือ หรือจัดทำหนังสือในรูปแบบอักษรเบรลล์ และหากผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานไม่สามารถพูด หรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้ ในมาตรา ๖ วรรคสาม ได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานอัยการ หรือศาล จัดหาล่ามภาษามือหรือให้มีการถามตอบหรือสื่อความหมายโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรได้

---

[๒๒] ข้อ ๔ หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีช่องทางติดต่อสื่อสารโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลอื่นใด

ผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลอื่นใดมีสิทธิยื่นคำร้อง คำรับสารภาพ คำชี้แจง คำแก้ข้อกล่าวหา การปฏิเสธข้อกล่าวหา การแจ้ง ยื่น หรือส่งหนังสือหรือเอกสารอื่นใดต่อหน่วยงานของรัฐโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้

ในการติดต่อสื่อสารที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ดำเนินการติดต่อผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลอื่นใด ให้ดำเนินการโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้เมื่อผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลอื่นนั้นยินยอมหรือร้องขอ

[๒๓] มาตรา ๑๓ การสอบสวน ไต่สวนมูลฟ้อง หรือพิจารณา ให้ใช้ภาษาไทย แต่ถ้ามีความจำเป็นต้องแปลภาษาไทยท้องถิ่นหรือภาษาถิ่นหรือภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยหรือต้องแปลภาษาไทยเป็นภาษาไทยท้องถิ่นหรือภาษาถิ่นหรือภาษาต่างประเทศ ให้ใช้ล่ามแปล

ในกรณีที่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย หรือพยานไม่สามารถพูดหรือเข้าใจภาษาไทยหรือสามารถพูดหรือเข้าใจเฉพาะภาษาไทยท้องถิ่นหรือภาษาถิ่น และไม่มีล่าม ให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล จัดหาล่ามให้โดยมิชักช้า

ในกรณีที่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย หรือพยานไม่สามารถพูด หรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้ และไม่มีล่ามภาษามือ ให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล จัดหาล่ามภาษามือให้หรือจัดให้ถาม ตอบ หรือสื่อความหมายโดยวิธีอื่นที่เห็นสมควร

เมื่อมีล่ามแปลคำให้การ คำพยาน หรืออื่น ๆ ล่ามต้องแปลให้ถูกต้อง ล่ามต้องสาบานหรือปฏิญาณตนว่าจะทำหน้าที่โดยสุจริตใจ จะไม่เพิ่มเติมหรือตัดทอนสิ่งที่แปล

ให้ล่ามลงลายมือชื่อในคำแปลนั้น

ให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล สั่งจ่ายค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พักแก่ล่ามที่จัดหาให้ตามมาตรานี้ ตามระเบียบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม สำนักงานอัยการสูงสุด หรือสำนักงานศาลยุติธรรม แล้วแต่กรณี กำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

มาตรา ๗

ผู้ใดกระทำความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตามจำนวนเงินที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลกำหนดตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินจำนวนสูงสุดที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยนั้นบัญญัติไว้ เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๗ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ในการปรับเป็นพินัย โดยกำหนดรองรับผลของการกระทำความผิดทางพินัยไว้ว่าผู้กระทำความผิดเพียงต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ดังนั้น ผู้กระทำความผิดจะไม่ถูกจับหรือควบคุมตัวในระหว่างการพิจารณาในชั้นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือในระหว่างการพิจารณาคดีในชั้นศาล รวมทั้งจะไม่ถูกกักขังแทนค่าปรับดังเช่นในคดีอาญา เนื่องจากกฎหมายถือว่าเป็นการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงจึงไม่ควรใช้มาตรการในการลงโทษที่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์จนเกินสมควร และนอกจากต้องชำระค่าปรับ ผู้กระทำความผิดยังสามารถกระทำการบางอย่างแทนการชำระค่าปรับหรืออาจไม่ต้องชำระค่าปรับก็ได้ หากเข้าหลักเกณฑ์ที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น เช่น การทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับตามที่มาตรา ๑๐ บัญญัติไว้

มาตรา ๘

ให้นำบทบัญญัติในภาค ๑ บทบัญญัติทั่วไป ลักษณะ ๑ บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป เฉพาะหมวด ๒ การใช้กฎหมายอาญา หมวด ๔ ความรับผิดในทางอาญา หมวด ๕ การพยายามกระทำความผิด และหมวด ๖ ตัวการและผู้สนับสนุน แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้บังคับแก่การปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้ด้วยโดยอนุโลม เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นไปโดยเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีจะวางระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย รวมทั้งระยะเวลาในการดำเนินการเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ ระเบียบดังกล่าวเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

โดยที่ความผิดทางพินัยเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเช่นเดียวกับการกระทำความผิดอาญา แต่เป็นการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงถึงขนาดที่กำหนดให้เป็นความผิดอาญา ดังนั้น มาตรา ๘ จึงให้นำหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการกระทำความผิดอาญามาใช้ในการพิจารณาการกระทำความผิดทางพินัย อย่างไรก็ตาม โดยที่การปรับเป็นพินัยไม่ถือเป็นโทษอาญาตามที่มาตรา ๕[๒๔] วรรคสอง บัญญัติไว้ ในการนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้ มาตรา ๘ จึงบัญญัติให้นำบทบัญญัติทั่วไป ลักษณะ ๑ บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป **เฉพาะหมวด ๒ การใช้กฎหมายอาญา** อันเป็นหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการรับโทษของบุคคล การกระทำที่ถือเป็นการกระทำความผิดในราชอาณาจักรไทย การกระทำผิดนอกราชอาณาจักรไทย **หมวด ๔ ความรับผิดในทางอาญา** อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับองค์ประกอบในการกระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเจตนา ประมาท การกระทำความผิดด้วยความจำเป็น

---

[๒๔] มาตรา ๕ การปรับเป็นพินัยตามกฎหมายทั้งปวง ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้โดยไม่ให้ถือว่าการปรับเป็นพินัยหรือคำสั่งปรับเป็นพินัยเป็นการกระทำทางปกครองหรือคำสั่งทางปกครอง

การปรับเป็นพินัยไม่เป็นโทษอาญา

หรือเพื่อป้องกันสิทธิของตนหรือผู้อื่น การกระทำความผิดที่ไม่ต้องรับโทษ การกระทำความผิดของเด็ก **หมวด ๕ การพยายามกระทำความผิด และหมวด ๖ ตัวการและผู้สนับสนุน** สำหรับกรณีที่มาตรา ๘ ไม่ได้บัญญัติให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับบทนิยาม โทษ การกระทำความผิดหลายบท หลายกระทง การกระทำความผิดอีก และอายุความที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ เนื่องจากในพระราชบัญญัตินี้ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาไว้เป็นการเฉพาะซึ่งแนวทางในการตรากฎหมายในลักษณะนี้จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถปฏิบัติงานได้โดยสะดวกเพราะสามารถใช้หลักเกณฑ์ที่นักกฎหมายหรือผู้ปฏิบัติงานคุ้นชิน และไม่ต้องศึกษาหรือทำความเข้าใจกับบทบัญญัติของกฎหมายใหม่เพียงแต่ต้องศึกษาหลักเกณฑ์ที่พระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติขึ้นใหม่เพื่อให้สอดรับกับการพิจารณาและกำหนดมาตรการบังคับในการฝ่าฝืนกฎหมายที่ไม่ร้ายแรงเพื่อให้ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด ผลกระทบต่อสังคม ฐานะของผู้กระทำความผิด และผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดได้รับตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ ถึงมาตรา ๑๘

มาตรา ๙

ในการกำหนดค่าปรับเป็นพินัย ให้พิจารณาให้เหมาะสมกับข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

(๑) ระดับความรุนแรงของผลกระทบที่เกิดขึ้นแก่ชุมชนหรือสังคมจากการกระทำความผิดทางพินัย และพฤติการณ์อื่นอันเกี่ยวกับสภาพความผิดทางพินัย

(๒) ความรู้ผิดชอบ อายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษา อบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อม การกระทำความผิดซ้ำ และสิ่งอื่นทั้งปวงเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางพินัย

(๓) ผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยหรือบุคคลอื่นได้รับจากการกระทำความผิดทางพินัย

(๔) สถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดทางพินัย

โดยที่การกระทำความผิดทางพินัยเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายซึ่งนับวันจะมีเพิ่มมากขึ้นตามวิวัฒนาการของสังคมรัฐ จึงมีความจำเป็นในการกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อให้ประชาชนสามารถใช้ชีวิตร่วมกันอย่างสงบ อย่างไรก็ตาม เมื่อกฎหมายมีมากขึ้นจึงอาจทำให้ประชาชนกระทำความผิดโดยไม่รู้ว่ามีกฎหมายกำหนดให้มีหน้าที่ต้องกระทำหรือห้ามมิให้กระทำและมีบทกำหนดโทษไว้ เช่น ในอดีตผู้ที่อาศัยอยู่ริมแม่น้ำสามารถระบายหรือปล่อยทิ้งน้ำที่ใช้แล้วลงแม่น้ำได้โดยไม่ผิดกฎหมาย เนื่องจากจำนวนประชากรมีน้อยและน้ำเสียที่ปล่อยลงไปสามารถเจือจางได้โดยไม่ก่อให้เกิดมลพิษ แต่เมื่อจำนวนประชากรและอาคารต่าง ๆ มีเพิ่มมากขึ้น การที่ทุกอาคารบ้านเรือนต่างระบายน้ำทิ้งลงไปในแม่น้ำส่งผลให้เกิดมลพิษทางน้ำ รัฐจึงมีความจำเป็นในการออกกฎหมายให้อาคารบ้านเรือนต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียก่อนที่จะระบายน้ำลงในแม่น้ำลำคลอง และเมื่อประเทศพัฒนาขึ้น มีการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมหรือการก่อสร้างอาคาร เมื่อที่ดินมีจำกัดและราคาแพง การก่อสร้างอาคารชุดจึงมีเพิ่มมากขึ้นแทนที่บ้านในแนวราบหรือบ้านจัดสรร จึงมีความจำเป็นต้องสร้างระบบบำบัดน้ำเสียรวมเพื่อบำบัดน้ำเสียให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดก่อนปล่อยลงไปในแม่น้ำลำคลอง รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ในการก่อสร้างอาคารชุด

ที่มีขนาดใหญ่และสูงซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผู้พักอาศัยโดยรอบให้ต้องมีการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมทั้งกำหนดมาตรการเพื่อลดผลกระทบที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้จากการก่อสร้างอาคารขนาดใหญ่ ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์ในการอยู่ร่วมกันของผู้อยู่อาศัยในอาคารชุด เป็นต้น ในการกำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าปรับเป็นพินัยในมาตรา ๙ (๑) จึงกำหนดให้พิจารณาถึง**ระดับความรุนแรงของผลกระทบที่เกิดขึ้นแก่ชุมชนหรือสังคมจากการกระทำความผิดทางพินัย** เนื่องจากโดยหลักการตรากฎหมายที่กำหนดความผิดทางพินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดกฎเกณฑ์ เพื่อให้ประชาชนสามารถใช้ชีวิตร่วมกันอย่างสงบ ดังที่กล่าวมา

นอกจากให้พิจารณาผลกระทบที่เกิดขึ้นแก่ชุมชนหรือสังคมแล้ว โดยที่ผู้กระทำความผิดอาจจะกระทำความผิดไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ประกอบกับกฎหมายมีจำนวนเพิ่มขึ้น มาตรา ๙ (๒) จึงกำหนดให้พิจารณาถึง**ความรู้ผิดชอบ อายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อม การกระทำความผิดซ้ำ และสิ่งอื่นทั้งปวงเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางพินัย** มาใช้ในการพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัย ซึ่งหลักเกณฑ์นี้เป็นหลักเกณฑ์เดียวกับที่ศาลนำมาใช้ในการพิจารณาการรอการกำหนดโทษตามมาตรา ๕๖[๒๕] วรรคสอง หรือการรอการลงโทษตามมาตรา ๓๐/๑[๒๖] วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายอาญา

---

[๒๕] มาตรา ๕๖ ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุกหรือปรับ และในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปี ไม่ว่าจะลงโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตามหรือลงโทษปรับ ถ้าปรากฏว่าผู้นั้น

(๑) ไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน หรือ

(๒) เคยรับโทษจำคุกมาก่อนแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือเป็นโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ

(๓) เคยรับโทษจำคุกมาก่อนแต่พ้นโทษจำคุกมาแล้วเกินกว่าห้าปี แล้วมากระทำความผิดอีก โดยความผิดในครั้งหลังเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

และเมื่อศาลได้คำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น หรือสภาพความผิด หรือการรู้สึกความผิด และพยายามบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้น หรือเหตุอื่นอันควรปรานีแล้ว ศาลจะพิพากษาว่าผู้นั้นมีความผิดแต่รอการกำหนดโทษหรือกำหนดโทษแต่รอการลงโทษไว้ ไม่ว่าจะเป็นโทษจำคุกหรือปรับอย่างหนึ่งอย่างใดหรือทั้งสองอย่าง เพื่อให้โอกาสกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลจะได้กำหนด แต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดยจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติของผู้นั้นด้วยหรือไม่ก็ได้

ฯลฯ ฯลฯ

[๒๖] มาตรา ๓๐/๑ ในกรณีที่ศาลพิพากษาปรับ ผู้ต้องโทษปรับซึ่งมิใช่นิติบุคคลและไม่มีเงินชำระค่าปรับอาจยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดีเพื่อขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ หรือถ้าความปรากฏแก่ศาลในขณะที่พิพากษาคดีว่าผู้ต้องโทษปรับรายใดอยู่ในเกณฑ์ที่จะทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ตามมาตรานี้ได้ และถ้าผู้ต้องโทษปรับยินยอม ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับก็ได้

การพิจารณาคำร้องตามวรรคแรก เมื่อศาลได้พิจารณาถึงฐานะการเงิน ประวัติและสภาพความผิดของผู้ต้องโทษปรับแล้ว เห็นเป็นการสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับก็ได้ ทั้งนี้ ภายใต้การดูแลของพนักงานคุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์การซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการบริการสังคม การกุศลสาธารณะ หรือสาธารณประโยชน์ที่ยินยอมรับดูแล

ฯลฯ ฯลฯ

นอกจากการพิจารณาผลกระทบที่เกิดขึ้นแก่ชุมชนหรือสังคมและเหตุทั้งปวงเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดแล้ว โดยที่ในการกระทำความผิดทางพินัยซึ่งแม้จะเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรงถึงขนาดกำหนดโทษอาญาก็ตาม แต่โดยที่การกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรง ผู้กระทำความผิดอาจได้ประโยชน์จากการกระทำความผิด โดยเฉพาะการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ตามกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบอาชีพหรือการประกอบธุรกิจ ในมาตรา ๙ (๓) จึงกำหนดให้พิจารณาถึง**ประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดหรือผู้อื่นที่ไม่ได้กระทำความผิดแต่ได้รับประโยชน์จากการกระทำความผิดด้วย** เช่น กรณีการทำประมงผิดกฎหมาย แม้เจ้าของเรือประมงไม่ได้เป็นผู้นำเรือออกไปทำประมง แต่เจ้าของเรือเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการที่จ้างไต๋ (เรือ) หรือผู้ควบคุมเรือและลูกเรือที่ออกไปทำการประมง ซึ่งหากการนำเรือออกไปทำการประมงผิดกฎหมายได้สัตว์น้ำจำนวนมาก เนื่องจากใช้เครื่องมือประมงที่กฎหมายห้ามหรือทำการประมงในช่วงเวลาที่กฎหมายห้ามทำการประมง ในการกำหนดค่าปรับจึงต้องพิจารณาจากผลประโยชน์คือสัตว์น้ำที่ได้จากการกระทำความผิด รวมทั้งหากใช้เครื่องมือที่กฎหมายห้ามใช้ เนื่องจากจะส่งผลกระทบต่อทรัพยากรหรือสิ่งแวดล้อม นอกจากจะพิจารณาผลประโยชน์ที่ได้รับแล้ว จะต้องพิจารณาถึงความร้ายแรงหรือผลกระทบต่อทรัพยากรหรือสิ่งแวดล้อมประกอบกันด้วย

ข้อเท็จจริงอีกประการที่มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง กำหนดให้ต้องพิจารณาในการกำหนดค่าปรับคือ**สถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดทางพินัย** ซึ่งในชั้นการพิจารณาของที่ประชุมร่วมของรัฐสภามีการหยิบยกประเด็นว่าควรนำสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดทางพินัย (day fine) มาใช้ในการพิจารณากำหนดโทษอาญาด้วย เพื่อให้มาตรการในการลงโทษเหมาะสมกับสถานะของผู้กระทำความผิด อย่างไรก็ตาม ในชั้นการพิจารณาได้มีการเสนอข้อมูลการนำระบบการกำหนดโทษโดยใช้สถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดในต่างประเทศต่อที่ประชุม ซึ่งปรากฏว่าระบบการกำหนดโทษเป็นวันและค่าปรับจะคิดตามรายได้ต่อวันของผู้กระทำความผิด (day fine) ยังจำกัดอยู่ในยุโรป (ประมาณครึ่งหนึ่งของยุโรป) และละตินอเมริกาบางประเทศ อย่างไรก็ตาม ประเทศส่วนใหญ่ไม่ใช้ day fine กับความผิดทางพินัย อาทิเช่นในประเทศเยอรมัน[๒๗] นำมาใช้กับโทษอาญา เพราะโทษอาญามีลักษณะเป็น “การตำหนิติเตียน” โดยรัฐ ซึ่งมีผลกระทบต่อชื่อเสียงและประวัติเป็นอย่างมาก มีลักษณะเป็นเหมือน “ตราบาป” หรือ “การถูกตีตรา” ว่าเป็น “คนไม่ดีหรือคนชั่ว” สมควรจะแยกให้เห็นชัดเจนว่า ถูกปรับสูงเพราะความผิดร้ายแรงหรือเพราะรายได้สูง ในขณะที่การปรับเป็นพินัยเป็นเพียงการ “ตักเตือน” ให้รู้ถึงหน้าที่เพราะผู้ฝ่าฝืนไม่ใช่คนชั่วร้าย แต่เป็นคนปกติ ประกอบกับเมื่อมีความผิดเกิดขึ้นมากก็จะถูกเปรียบเทียบได้ง่ายว่าทำไมปรับแตกต่างกัน เช่น จอดรถในที่ห้ามจอดเรียงกันห้าคัน แต่ค่าปรับแต่ละคันไม่เท่ากัน เนื่องจากเป็นรถราคาสูงและราคาต่ำอันบ่งบอกถึงสถานะของผู้กระทำความผิด จะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าไม่เท่าเทียม

ในประเทศออสเตรียไม่ใช้ day fine กับความผิดทางพินัย เนื่องจากเห็นว่ายุ่งยากซับซ้อน เพิ่มภาระและขั้นตอน เพราะจะต้องสืบเสาะหาข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ไม่เหมาะกับคดีความผิดไม่ร้ายแรงซึ่งมีคดีจำนวนมาก และมีความจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลจากผู้ต้องหาซึ่งมีโอกาสให้ข้อมูลเท็จต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐมากกว่าต่อหน้าศาล และหากจะนำมาใช้กับความผิดทางพินัย โดยกำหนดค่าปรับขั้นต่ำหรือกำหนดให้ใช้กับบางประเภท

[๒๗] Mitali Nagrecha, The Limits of Fairer Fines : Lessons from Germany, Criminal Justice Policy Program at Harvard Law School, https://www.fairtrials.org/app/uploads/2022/01/Day_Fines_Report.pdf

ความผิดก็ยิ่งทำให้มีความซับซ้อนยุ่งยากมากขึ้น[๒๘] ในประเทศอังกฤษเคยทดลองใช้ ในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๙๒ ถึงปี ค.ศ. ๑๙๙๓ แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากมีข้อถกเถียงถึงความยุติธรรมในการกำหนดโทษที่แตกต่างระหว่างคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่เท่าเทียมกัน จึงมีการเลิกใช้ในที่สุด[๒๙] ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกา[๓๐] เคยมีการทดลองนำระบบ day fine มาใช้ในบางพื้นที่[๓๑] แต่ปัจจุบันไม่มีการใช้แล้ว[๓๒]

คณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. .... และที่ประชุมร่วมจึงได้มีข้อสังเกตไปยังคณะรัฐมนตรีให้ศึกษาระบบการลงโทษปรับตามสถานะทางเศรษฐกิจ (day fine) เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมระหว่างผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจดีและผู้ด้อยฐานะ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมกฤษฎีกาพิจารณาดำเนินการ โดยสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้นำเสนอต่อคณะกรรมการพัฒนากฎหมายเพื่อพิจารณา ซึ่งคณะกรรมการพัฒนากฎหมายมีความเห็นว่า ระบบการลงโทษปรับตามสถานะทางเศรษฐกิจ (day fine) ในต่างประเทศใช้กับการฝ่าฝืนกฎหมายอาญาเนื่องจากมีต้นทุนในการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ของประชาชน ประกอบกับประเทศไทยยังไม่มีระบบการจัดเก็บรายได้ของประชาชน และหากนำระบบดังกล่าวมาใช้จะต้องเปลี่ยนระบบในการกำหนดโทษปรับทางอาญาใหม่จากการกำหนดจำนวนค่าปรับ เป็นการกำหนดเป็นวันปรับ และระบบกฎหมายอาญาของไทยในปัจจุบันเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย เนื่องจากเป็นระบบที่ให้ดุลพินิจแก่ศาลในการพิจารณาสถานะทางเศรษฐกิจของแต่ละบุคคลประกอบการกำหนดโทษได้อยู่แล้ว จึงยังไม่เห็นความจำเป็นต้องนำระบบการลงโทษปรับตามสถานะทางเศรษฐกิจ (day fine) มาใช้ในประเทศไทย นอกจากนี้ คณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาได้เคยพิจารณาการนำระบบการลงโทษปรับตามสถานะทางเศรษฐกิจ (day fine) มาใช้แล้ว เห็นว่า ยังไม่เหมาะสมกับประเทศไทยเช่นกัน[๓๓]

ในการพิจารณาสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดทางพินัยตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙ (๔) จึงไม่ได้หมายถึงการนำระบบ day fine มาใช้ เพียงแต่ให้ดูสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดประกอบด้วย อย่างเช่นกรณีการทำประมงผิดกฎหมายที่ยกมาข้างต้น การกำหนดค่าปรับต่อเจ้าของเรือ ผู้ควบคุมเรือ (ไต๋เรือ) และคนประจำเรือ แม้ว่าทุกคนจะกระทำความผิดหรือได้รับประโยชน์ในการกระทำความผิดอย่างเดียวกัน แต่การกำหนดค่าปรับสามารถกำหนดให้แตกต่างกันได้โดยดูจากสถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดแต่ละคน ซึ่งวิญญูชนสามารถรู้ได้ว่าเจ้าของเรือย่อมมีสถานะทางเศรษฐกิจดีกว่าไต๋เรือ จึงควรได้รับโทษสูงกว่าไต๋เรือ และคนประจำเรือซึ่งเป็นผู้ใช้แรงงานและมีรายได้น้อยควรได้รับโทษต่ำกว่า เป็นต้น

---

[๒๘] Ewald Wiederin, Die Zukunft des Verwaltungsstrafrechts, Manzsche Verlags- und Universitätsbuchhandlung, https://staatsrecht.univie.ac.at/fileadmin/user_upload/i_staatsrecht/Wiederin/Publikationen/EW_2006_Die_Zukunft_des_Verwaltungsstrafrechts.pdf p.74

[๒๙] https://www.cambridge.org/core/books/abs/day-fines-in-europezday-unit-fines-in-england-and-wales/201F2F9504782C2295F5D2CA366FF0E3

[๓๐] https://www.researchgate.net/publication/315790645_Day_Fines_Reviving_the_Idea_and_Reversing_the_Costly_Punitive_Trend

[๓๑] https://en.wikipedia.org/wiki/Day-fine

[๓๒] https://lawreview.uchicago.edu/publication/constitutionality-income-based-fines

[๓๓] รายละเอียดปรากฏตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๑๓/๙๑ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โดยที่มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง ได้กำหนดกรอบแนวทางในการพิจารณาความผิดทางพินัยสำหรับการพิจารณากำหนดค่าปรับของเจ้าหน้าที่ของรัฐและศาลไว้หลายประการ ซึ่งในการพิจารณาสามารถปรับใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะของการกระทำความผิด และเพื่อให้การใช้ดุลพินิจในการพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีแนวทางที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ในข้อ ๖[๓๔] ประกอบข้อ ๘[๓๕] แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงตามที่มาตรา ๙ บัญญัติไว้ ดังนี้

(๑) เพื่อกำหนดจำนวนค่าปรับเป็นพินัยในเบื้องต้น จากนั้นจึงพิจารณาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๙ (๒) ถึง (๔) ประกอบ เพื่อใช้เป็นเหตุในการลดหรือเพิ่มจำนวนค่าปรับเป็นพินัยที่ได้กำหนดไว้ในเบื้องต้น

(๒) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยได้รับผลประโยชน์จากการกระทำความผิดทางพินัย จำนวนค่าปรับเป็นพินัยต้องไม่ต่ำกว่าผลประโยชน์ที่ได้รับ แต่ต้องไม่เกินอัตราขั้นสูงที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยกำหนดไว้

(๓) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยมีฐานะยากจนและกระทำความผิดด้วยความจำเป็นเพื่อยังชีพของตนและครอบครัว ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนดค่าปรับเป็นพินัยในอัตราต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ต้องไม่ต่ำกว่าห้าสิบบาทหรือไม่น้อยกว่าอัตราขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดไว้ แล้วแต่กรณี โดยมิให้นำความใน (๒) คือ ผลประโยชน์จากการกระทำความผิดทางพินัยมาใช้บังคับในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยมีฐานะยากจนและกระทำความผิดด้วยความจำเป็นเพื่อยังชีพของตนและครอบครัว เนื่องจากโดยข้อเท็จจริงและสภาพของผู้กระทำความผิดมีเหตุปัจจัยที่ส่งผลให้ต้องกระทำความผิด หากนำผลประโยชน์ที่ได้รับมาเป็นฐานในการกำหนดค่าปรับว่าต้องไม่ต่ำกว่าผลประโยชน์ที่ได้รับ ย่อมไม่สามารถนำหลักการที่กำหนดไว้ใน (๓) เพื่อกำหนดค่าปรับเป็นพินัยในอัตราต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ สำหรับผู้ที่กระทำความผิดทางพินัยเพราะมีฐานะยากจนและกระทำความผิดด้วยความจำเป็นเพื่อยังชีพของตนและครอบครัวได้

และโดยที่การวางแนวปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖ เป็นเพียงกรอบอย่างกว้าง ดังนั้น รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายที่กำหนดความผิดทางพินัยจึงสามารถกำหนดรายละเอียดในการกำหนดค่าปรับเพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าปรับให้เหมาะสมและเป็นไปในแนวทางเดียวกันได้แต่ระเบียบดังกล่าวจะต้องไม่ขัดกับแนวทางตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖

---

[๓๔] ข้อ ๖ ในการวางระเบียบเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การกำหนดค่าปรับเป็นพินัยของรัฐมนตรีตามมาตรา ๙ วรรคสาม อย่างน้อยต้องกำหนดให้มีผล ดังต่อไปนี้

(๑) ในการพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัย เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงตามมาตรา ๙ (๑) เพื่อกำหนดจำนวนค่าปรับเป็นพินัยในเบื้องต้น จากนั้นจึงพิจารณาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๙ (๒) ถึง (๔) ประกอบเพื่อใช้เป็นเหตุในการลดหรือเพิ่มจำนวนค่าปรับเป็นพินัยที่ได้กำหนดไว้ในเบื้องต้น

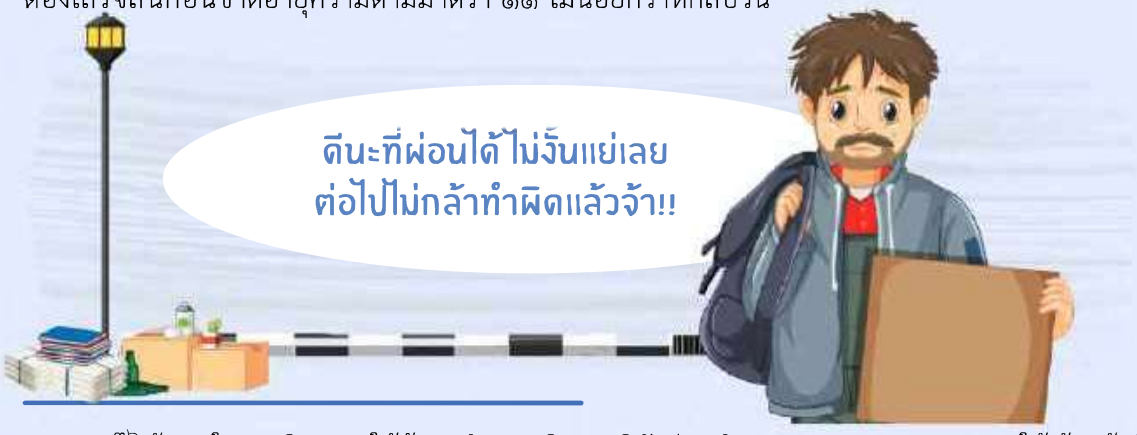
(๒) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยได้รับผลประโยชน์จากการกระทำความผิดทางพินัยจำนวนค่าปรับเป็นพินัยต้องไม่ต่ำกว่าผลประโยชน์ที่ได้รับ แต่ต้องไม่เกินอัตราขั้นสูงที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยกำหนดไว้

(๓) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยมีฐานะยากจนและกระทำความผิดด้วยความจำเป็นเพื่อยังชีพของตนและครอบครัว ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนดค่าปรับเป็นพินัยในอัตราต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ต้องไม่ต่ำกว่าห้าสิบบาทหรือไม่น้อยกว่าอัตราขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดไว้ แล้วแต่กรณี โดยมิให้นำความใน (๒) มาใช้บังคับ

[๓๕] ข้อ ๘ ในกรณีที่รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยไม่ได้ออกระเบียบตามข้อ ๖ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัยตามแนวทางตามข้อ ๖

หลักการสำคัญของค่าปรับเป็นพินัยอีกประการที่แตกต่างจากโทษปรับอาญาที่สามารถเปรียบเทียบได้ คือ ในการเปรียบเทียบหากผู้กระทำความผิดยินยอมชำระค่าปรับแต่ไม่นำเงินตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่กำหนดมาชำระภายในเวลาที่กำหนด จะต้องถูกดำเนินคดีต่อไป แต่สำหรับการชำระค่าปรับเป็นพินัย ถ้าผู้กระทำความผิดทางพินัยร้องขอและเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่อาจชำระค่าปรับในคราวเดียวได้ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลจะให้ผ่อนชำระก็ได้ อย่างไรก็ตาม หากผู้กระทำความผิดทางพินัยผิดนัดงวดหนึ่งงวดใดโดยไม่มีเหตุอันสมควร มาตรา ๙ วรรคสอง ได้บัญญัติให้การผ่อนชำระเป็นอันยกเลิกและผู้กระทำความผิดต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยที่ยังค้างชำระอยู่ให้ครบถ้วนภายในเวลาที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลกำหนด หากไม่ชำระค่าปรับเป็นพินัยภายในกำหนดเวลาที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนด เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องดำเนินการส่งสำนวนให้พนักงานอัยการเพื่อพิจารณาดำเนินคดีต่อไปตามมาตรา ๒๓ หรือกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยขอผ่อนชำระในชั้นที่ศาลมีคำพิพากษา หากไม่ชำระค่าปรับเป็นพินัยภายในเวลาที่ศาลกำหนด ให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีเพื่อยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของผู้นั้นเพื่อชำระค่าปรับเป็นพินัยตามมาตรา ๓๐ แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดขอผ่อนชำระค่าปรับตามมาตรา ๙ วรรคสอง ไม่ใช่ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องให้ผ่อนชำระตามที่มีการร้องขอทุกกรณี โดยในข้อ ๗[๓๖] แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้กำหนดแนวทางในการพิจารณาให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยผ่อนชำระไว้ โดยให้เจ้าหน้าที่ของรัฐพิจารณาฐานะการเงิน รายได้ รายจ่าย และภาระหนี้สิน หากเห็นว่าผู้กระทำความผิดมีรายได้น้อยกว่ารายจ่ายซึ่งรวมถึงหนี้สินที่ต้องชำระจึงจะอนุญาตให้ผ่อนชำระได้ แต่หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้กระทำความผิดทางพินัยมีพฤติการณ์หลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าปรับเป็นพินัย จะไม่อนุญาตให้ผ่อนชำระก็ได้ โดยการกำหนดจำนวนเงินและระยะเวลาในการผ่อนชำระให้พิจารณาจากจำนวนค่าปรับเป็นพินัย ประกอบกับฐานะการเงิน รายได้ รายจ่าย และภาระหนี้สิน เพื่อไม่ให้กระทบต่อการดำรงชีวิตของผู้กระทำความผิดทางพินัยและครอบครัว ทั้งนี้ การผ่อนชำระต้องเสร็จสิ้นก่อนขาดอายุความตามมาตรา ๑๑ ไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

[๓๖] ข้อ ๗ ในการพิจารณาให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยผ่อนชำระตามมาตรา ๙ วรรคสอง ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐพิจารณาฐานะการเงิน รายได้ รายจ่าย และภาระหนี้สิน เว้นแต่ผู้กระทำความผิดทางพินัยมีพฤติการณ์หลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าปรับเป็นพินัย

การกำหนดจำนวนเงินและระยะเวลาในการผ่อนชำระ ให้พิจารณาจากจำนวนค่าปรับเป็นพินัย ประกอบกับฐานะการเงิน รายได้ รายจ่าย และภาระหนี้สิน เพื่อไม่ให้กระทบต่อการดำรงชีวิตของผู้กระทำความผิดทางพินัยและครอบครัว ทั้งนี้ การผ่อนชำระต้องเสร็จสิ้นก่อนขาดอายุความตามมาตรา ๑๑ ไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

No.2

หลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าปรับเป็นพินัย

ในการกำหนดค่าปรับเป็นพินัย จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับข้อเท็จจริง ดังต่อไปนี้

01 ระดับความรุนแรงของผลกระทบที่เกิดกับชุมชนหรือสังคม และพฤติการณ์อื่นที่เกี่ยวกับสภาพความผิด

02 ความรู้สึกผิดชอบ อายุ ประวัติ ความประพฤติ การศึกษา อาชีพ การกระทำความผิดซ้ำ และสิ่งที่เกี่ยวกับผู้กระทำความผิด

03 ผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดหรือบุคคลอื่นได้รับจากการกระทำความผิด

04 สถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิด

การปรับเป็นพินัยมีข้อดี คือ

- ผ่อนชำระได้
- สามารถทำงานบริการสังคมแทนการชำระค่าปรับ
- ไม่มีการกักขังแทนค่าปรับ
- กรณีทำผิดเพราะยากจนหรือจำเป็นต้องดำรงชีพ สามารถปรับต่ำกว่าที่กำหนด ตักเตือนโดยไม่ปรับ หรือทำงานบริการสังคมแทนได้
- ไม่มีการบันทึกประวัติอาชญากรรม

มาตรา ๑๐

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยผู้ใดเป็นบุคคลธรรมดา และกระทำความผิดทางพินัยเพราะเหตุแห่งความยากจนเหลือทนทานหรือเพราะความจำเป็นอย่างแสนสาหัสในการดำรงชีวิต ผู้นั้นอาจยื่นคำร้องเพื่อให้กำหนดค่าปรับเป็นพินัยต่ำกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้ หรือขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยได้

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยผู้ใดเป็นบุคคลธรรมดา และไม่มีเงินชำระค่าปรับเป็นพินัย ผู้นั้นอาจยื่นคำร้องโดยแสดงเหตุผลอันสมควร เพื่อขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยได้

การยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้สั่งปรับเป็นพินัย และผู้นั้นไม่โต้แย้งคำสั่งของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐและให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อพิจารณามีคำสั่งต่อไป ถ้าคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล การยื่นคำร้องให้ยื่นต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้น ในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้นั้นกระทำความผิดทางพินัยเพราะเหตุแห่งความยากจนเหลือทนทานหรือเพราะความจำเป็นอย่างแสนสาหัสในการดำรงชีวิต ศาลจะกำหนดค่าปรับเป็นพินัยต่ำกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้หรือจะว่ากล่าวตักเตือนโดยไม่ปรับเป็นพินัย หรือหากผู้นั้นยินยอมจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยก็ได้ หรือในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้นั้นไม่มีเงินชำระค่าปรับ จะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยก็ได้ หากผู้นั้นยินยอม

ในกรณีที่ความปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ามีกรณีตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง และผู้กระทำความผิดทางพินัยยินยอม ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐยื่นคำร้องเพื่อให้ศาลพิจารณามีคำสั่งตามวรรคสาม

ในกรณีที่ความปรากฏต่อศาลในขณะที่พิพากษาว่ามีกรณีตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ศาลมีอำนาจสั่งตามวรรคสามได้แม้ผู้กระทำความผิดจะมิได้ยื่นคำร้องก็ตาม

ให้นำความในมาตรา ๓๐/๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้บังคับแก่การสั่งของศาลตามมาตรานี้ด้วยโดยอนุโลม

หากผู้กระทำความผิดทางพินัยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือเงื่อนไขที่ศาลกำหนดในการทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ ศาลจะเพิกถอนคำสั่ง และออกหมายบังคับคดีเพื่อยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้อง

หลักการในการขอลด งดเว้นค่าปรับเป็นพินัย และการขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนการชำระค่าปรับเป็นพินัยตามมาตรา ๑๐ เป็นหลักเกณฑ์ประการหนึ่งในการพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัยโดยคำนึงถึงสถานะทางเศรษฐกิจตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙ (๔)

โดยการขอลด งดเว้นค่าปรับเป็นพินัย และการขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ สามารถแบ่งได้เป็น ๒ กรณีดังนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยผู้ใดเป็นบุคคลธรรมดา และกระทำความผิดทางพินัยเพราะเหตุแห่งความยากจนเหลือทนทานหรือเพราะความจำเป็นอย่างแสนสาหัสในการดำรงชีวิต ตัวผู้กระทำความผิดสามารถร้องขอต่อศาลเพื่อขอลดค่าปรับต่ำกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดหรือจะขอทำงานบริการสังคมได้ โดยสามารถยื่นคำร้องต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐพร้อมทั้งแสดงหลักฐานประกอบว่าการกระทำความผิดของตนเกิดจากเหตุแห่งความยากจนเหลือทนทานหรือเพราะความจำเป็นอย่างแสนสาหัสในการดำรงชีวิตอย่างไร หรือกรณีที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลก็สามารถยื่นคำร้องต่อศาลได้โดยตรง หรือกรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่ได้ยื่นคำร้อง แต่ปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าบุคคลใดกระทำความผิดเพราะเหตุดังกล่าว เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อขอให้กำหนดค่าปรับต่ำกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดหรือมีคำสั่งให้ทำงานบริการสังคมได้ หากผู้กระทำความผิดทางพินัยยินยอม เช่นเดียวกับกรณีที่ความปรากฏต่อศาลโดยผู้กระทำความผิดไม่ได้ร้องขอ ศาลก็สามารถกำหนดค่าปรับเป็นพินัยต่ำกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้หรือจะว่ากล่าวตักเตือนโดยไม่ปรับเป็นพินัย หรือหากผู้นั้นยินยอมจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยก็ได้

สำหรับการพิจารณาว่าบุคคลนั้นกระทำความผิดทางพินัยเพราะเหตุแห่งความยากจนเหลือทนทานหรือไม่นั้น คำว่า **“ยากจนเหลือทนทาน”** เป็นถ้อยคำที่ใช้อยู่ตามมาตรา ๓๓๕[๓๗] แห่งประมวลกฎหมายอาญา

[๓๗] มาตรา ๓๓๕ ผู้ใดลักทรัพย์

(๑) ในเวลากลางคืน

(๒) ในที่หรือบริเวณที่มีเหตุเพลิงไหม้ การระเบิด อุทกภัย หรือในที่หรือบริเวณที่มีอุบัติเหตุ เหตุทุกขภัย แก่รถไฟ หรือยานพาหนะอื่นที่ประชาชนโดยสาร หรือภัยพิบัติอื่นทำนองเดียวกันหรืออาศัยโอกาสที่มีเหตุเช่นว่านั้น หรืออาศัยโอกาสที่ประชาชนกำลังตื่นกลัวภยันตรายใด ๆ

(๓) โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ หรือโดยผ่านสิ่งเช่นว่านั้นเข้าไปด้วยประการใด ๆ

(๔) โดยเข้าทางช่องทางซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้จำนงให้เป็นทางคนเข้า หรือเข้าทางช่องทางซึ่งผู้เป็นใจเปิดไว้ให้

(๕) โดยแปลงตัวหรือปลอมตัวเป็นผู้อื่น มอมหน้าหรือทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้

(๖) โดยลวงว่าเป็นเจ้าพนักงาน

(๗) โดยมีอาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป

(๘) ในเคหสถาน สถานที่ราชการหรือสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บริการสาธารณะที่ตนได้เข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือซ่อนตัวอยู่ในสถานที่นั้น ๆ

(๙) ในสถานที่บูชาสาธารณะ สถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน ที่จอดรถหรือเรือสาธารณะ สาธารณสถานสำหรับขนถ่ายสินค้า หรือในยวดยานสาธารณะ

(๑๐) ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์

(๑๑) ที่เป็นของนายจ้างหรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง

(๑๒) ที่เป็นของผู้มีอาชีพกสิกรรม บรรดาที่เป็นผลิตภัณฑ์ พืชพันธุ์ สัตว์หรือเครื่องมืออันมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรมหรือได้มาจากการกสิกรรมนั้น

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

ถ้าความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในอนุมาตราดังกล่าวแล้ว ตั้งแต่สองอนุมาตราขึ้นไป ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท

ถ้าความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำต่อทรัพย์ที่เป็นโค กระบือ เครื่องกลหรือเครื่องจักรที่ผู้มีอาชีพกสิกรรมมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรมผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรานี้ เป็นการกระทำโดยความจำใจหรือความยากจนเหลือทนทานและทรัพย์นั้นมีราคาเล็กน้อย ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๔ ก็ได้

ซึ่งศาสตราจารย์จิตติ ติงศภัทิย์ เคยอธิบายไว้ว่า ความจำใจหรือยากจนเหลือทนทาน หมายความในทางจำเป็นในการดำรงชีพ เช่น อดอยาก ป่วย ดินฟ้าอากาศ ทำให้ต้องลักอาหาร ยา หรือเครื่องนุ่งห่มหรือลักทรัพย์อื่นเพื่อแลกเปลี่ยนเป็นปัจจัยในการดำรงชีพ ส่วนความจำใจหรือความไม่สามารถทนทานได้ หมายความว่าในขณะลักทรัพย์ไม่มีทางที่ผู้กระทำจะสนองความต้องการของตนได้โดยทางอื่นที่สุจริต ความจำใจหรือยากจนนี้ย่อมรวมถึงการบำบัดความต้องการของตนเองและบุคคลที่ผู้นั้นต้องเลี้ยงดู เช่น บุตร หรือสามีด้วย และคำนี้มีการบัญญัติในมาตรา ๕๖/๑[๓๙] แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ และมาตรา ๕๒/๑[๔๐] แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ พ.ศ. ๒๕๖๒ เพื่อใช้เป็นเหตุลดโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดเช่นเดียวกัน ซึ่งมูลเหตุแห่งการกระทำความผิดทางพินัยเพราะเหตุความจำเป็นอย่างแสนสาหัสในการดำรงชีวิต ในการพิจารณาจึงสามารถใช้หลักเกณฑ์เดียวกับการกระทำความผิดเพราะความยากจนเหลือทนทานได้ คือ ผู้กระทำความผิดไม่มีทางเลือกอื่นในการหารายได้มาเลี้ยงตนเองและครอบครัวโดยสุจริต จึงจำเป็นต้องฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ เช่น การขายของริมทางเท้า เนื่องจากต้องหารายได้เพื่อเลี้ยงครอบครัว หรือการนำเรือประมงขนาดเล็กออกไปทำประมงเพื่อหาปลามาขายเพื่อเลี้ยงครอบครัว โดยอำนาจในการพิจารณาและสั่งกำหนดค่าปรับเป็นพินัยต่ำกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้หรือจะว่ากล่าวตักเตือนโดยไม่ปรับเป็นพินัย มาตรา ๑๐ กำหนดให้เป็นอำนาจของศาล เพื่อป้องกันการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนการที่ศาลจะสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้กระทำความผิดเช่นเดียวกับกรณีการกระทำผิดทางอาญาตามที่บัญญัติไว้

---

[๓๘] จิตติ ติงศภัทิย์, กฎหมายอาญา ภาค ๒ ตอน ๒ และภาค ๓, กรุงเทพฯ : เนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๓๓, หน้า ๖๙๒-๖๙๓.

[๓๙] มาตรา ๕๖/๑ ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง จัดให้อยู่อาศัยหรือรับไว้ ซึ่งบุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ให้ทำงาน หรือให้บริการที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงและมีผลกระทบต่อร่างกายหรือจิตใจ การเจริญเติบโต หรือพัฒนาการ หรือในลักษณะหรือในสภาพแวดล้อมที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของบุคคลนั้น หรือขัดต่อศีลธรรมอันดี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปีและปรับไม่เกินสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นกรณีที่ผู้บุพการีให้ผู้สืบสันดานทำงานหรือให้บริการเพราะเหตุความยากจนเหลือทนทาน หรือเมื่อพิจารณาถึงสภาพความผิดหรือเหตุอันควรปรานีอื่นแล้วศาลจะไม่ลงโทษผู้กระทำความผิดเลยก็ได้

[๔๐] มาตรา ๕๒/๑ ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๖/๑ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาทต่อผู้เสียหายหนึ่งคน หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสหรือเป็นโรคร้ายแรงซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่แปดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม เป็นกรณีที่ผู้บุพการีให้ผู้สืบสันดานทำงานหรือให้บริการเพราะเหตุความยากจนเหลือทนทาน หรือเมื่อพิจารณาถึงสภาพความผิดหรือเหตุอันควรปรานีอื่นแล้วศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ลงโทษผู้กระทำความผิดเลยก็ได้

ในมาตรา ๓๐[๔๑] แห่งประมวลกฎหมายอาญา เนื่องจากการสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนการชำระค่าปรับเป็นพินัยเข้าลักษณะการเกณฑ์แรงงาน ตามมาตรา ๓๐[๔๒] ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย การจะสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์จึงต้องได้รับความยินยอมจากผู้กระทำความผิด

(๒) ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยผู้ใดเป็นบุคคลธรรมดา และไม่มีเงินชำระค่าปรับเป็นพินัย ผู้นั้นอาจยื่นคำร้องโดยแสดงเหตุผลอันสมควรเพื่อขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยได้

กรณีนี้ผู้กระทำความผิดสามารถยื่นคำร้องขอต่อศาลผ่านเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือจะยื่นคำร้องต่อศาลโดยตรงเช่นเดียวกับกรณีที่ (๑) โดยไม่ต้องมีพยานหลักฐานว่าได้กระทำความผิดเพราะเหตุแห่งความยากจนเหลือทนทานหรือเพราะความจำเป็นอย่างแสนสาหัสในการดำรงชีวิต แต่แสดงให้ศาลเห็นว่าตนไม่มีเงินชำระค่าปรับและยินยอมทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนการชำระค่าปรับเป็นพินัย หรือจะเป็นกรณีที่ปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลโดยผู้กระทำความผิดมิได้ร้องขอ หากผู้นั้นยินยอม ศาลก็สามารถสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์เช่นเดียวกัน ซึ่งหลักการที่กำหนดให้ศาลเป็นผู้พิจารณาและสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์นั้นนอกจากจะแก้ไขปัญหาการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วยังเป็นไปเพื่อลดภาระให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการกำกับดูแลการทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ของผู้กระทำความผิด เนื่องจากในกรณีที่ศาลเป็นผู้ออกคำสั่งในมาตรา ๑๐ วรรคหก ได้บัญญัติให้นำความในมาตรา ๓๐/๑[๔๓] แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับแก่การสั่งของศาลตามมาตรานี้ด้วยโดยอนุโลม กล่าวคือ ศาลจะพิจารณาจากฐานะทางการเงิน

---

[๔๑] มาตรา ๓๐ ในการกักขังแทนค่าปรับ ให้ถืออัตราห้าร้อยบาทต่อหนึ่งวัน และไม่ว่าในกรณีความผิดกระทงเดียวหรือหลายกระทง ห้ามกักขังเกินกำหนดหนึ่งปี เว้นแต่ในกรณีที่ศาลพิพากษาให้ปรับตั้งแต่สองแสนบาทขึ้นไป ศาลจะสั่งให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปีก็ได้

ในการคำนวณระยะเวลานั้น ให้นับวันเริ่มกักขังแทนค่าปรับรวมเข้าด้วยและให้นับเป็นหนึ่งวันเต็ม โดยไม่ต้องคำนึงถึงจำนวนชั่วโมง

ในกรณีที่ผู้ต้องโทษปรับถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังนั้นออกจากจำนวนเงินค่าปรับ โดยถืออัตราห้าร้อยบาทต่อหนึ่งวัน เว้นแต่ผู้นั้นต้องคำพิพากษาให้ลงโทษทั้งจำคุกและปรับ ในกรณีเช่นว่านี้ถ้าจะต้องหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากเวลาจำคุกตามมาตรา ๒๒ ก็ให้หักออกเสียก่อนเหลือเท่าใดจึงให้หักออกจากเงินค่าปรับ

เมื่อผู้ต้องโทษปรับถูกกักขังแทนค่าปรับครบกำหนดแล้ว ให้ปล่อยตัวในวันถัดจากวันที่ครบกำหนด ถ้านำเงินค่าปรับมาชำระครบแล้ว ให้ปล่อยตัวไปทันที

[๔๒] มาตรา ๓๐ การเกณฑ์แรงงานจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ หรือในขณะที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหรือประกาศใช้กฎอัยการศึกหรือในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะสงครามหรือการรบ

[๔๓] มาตรา ๓๐/๑ ในกรณีที่ศาลพิพากษาปรับ ผู้ต้องโทษปรับซึ่งมิใช่นิติบุคคลและไม่มีเงินชำระค่าปรับอาจยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดีเพื่อขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ หรือถ้าความปรากฏแก่ศาลในขณะที่พิพากษาคดีว่าผู้ต้องโทษปรับรายใดอยู่ในเกณฑ์ที่จะทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ตามมาตรานี้ได้ และถ้าผู้ต้องโทษปรับยินยอม ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับก็ได้

(มีต่อหน้าถัดไป)

ของผู้ต้องโทษปรับ และหากศาลเห็นสมควรและสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ ก็จะอยู่ในภายใต้การควบคุมดูแลของพนักงานคุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์การซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการบริการสังคม การกุศล หรือสาธารณประโยชน์ที่ยินยอมรับดูแล โดยการกำหนดระยะเวลาทำงานแทนค่าปรับ มาตรา ๓๐/๑ บัญญัติให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม คือ ให้ถืออัตราห้าร้อยบาทต่อหนึ่งวัน

สำหรับกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนการชำระค่าปรับทั้งกรณีตาม (๑) และ (๒) หากผู้กระทำความผิดทางพินัยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือเงื่อนไขที่ศาลกำหนดในการทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ ในมาตรา ๑๐ วรรคเจ็ด ได้บัญญัติให้ศาลจะเพิกถอนคำสั่ง และออกหมายบังคับคดีเพื่อยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของผู้นั้นเพื่อชำระค่าปรับเป็นพินัยก็ได้ โดยให้หักจำนวนวันที่ทำงานมาแล้วออกจากค่าปรับเป็นพินัย และในวรรคแปดได้บัญญัติให้คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ให้เป็นที่สุด เช่นเดียวกับกรณีการออกคำสั่งศาลให้ทำงานบริการสังคมในคดีอาญา แต่ในพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้อนุโลมบทบัญญัติในมาตรา ๓๐/๒[๔๔] แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้ เนื่องจากคดีความผิดทางพินัยเป็นการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรง จึงต้องการให้กลไกลการบังคับใช้ทางกฎหมายมีความเรียบง่ายไม่ซับซ้อนและยุ่งยากอย่างเช่นความผิดอาญา

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๔๓)

การพิจารณาคำร้องตามวรรคแรก เมื่อศาลได้พิจารณาถึงฐานะการเงิน ประวัติและสภาพความผิดของผู้ต้องโทษปรับแล้ว เห็นเป็นการสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับก็ได้ ทั้งนี้ ภายใต้การดูแลของพนักงานคุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์การซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการบริการสังคม การกุศลสาธารณะหรือสาธารณประโยชน์ที่ยินยอมรับดูแล

กรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ผู้ต้องโทษปรับทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ ให้ศาลกำหนดลักษณะหรือประเภทของงาน ผู้ดูแลการทำงาน วันเริ่มทำงาน ระยะเวลาทำงาน และจำนวนชั่วโมงที่ถือเป็นการทำงานหนึ่งวัน ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงเพศ อายุ ประวัติ การนับถือศาสนา ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อมหรือสภาพความผิดของผู้ต้องโทษปรับประกอบด้วย และศาลจะกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดให้ผู้ต้องโทษปรับปฏิบัติเพื่อแก้ไขฟื้นฟูหรือป้องกันมิให้ผู้นั้นกระทำความผิดขึ้นอีกก็ได้

ถ้าภายหลังความปรากฏแก่ศาลว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับการทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ของผู้ต้องโทษปรับได้เปลี่ยนแปลงไป ศาลอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งที่กำหนดไว้นั้นก็ได้ตามที่เห็นสมควร

ในการกำหนดระยะเวลาทำงานแทนค่าปรับตามวรรคสาม ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม และในกรณีที่ศาลมิได้กำหนดให้ผู้ต้องโทษปรับทำงานติดต่อกันไป การทำงานดังกล่าวต้องอยู่ภายในกำหนดระยะเวลาสองปีนับแต่วันเริ่มทำงานตามที่ศาลกำหนด

เพื่อประโยชน์ในการกำหนดจำนวนชั่วโมงทำงานตามวรรคสาม ให้ประธานศาลฎีกามีอำนาจออกระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมกำหนดจำนวนชั่วโมงที่ถือเป็นการทำงานหนึ่งวัน สำหรับงานบริการสังคมหรืองานสาธารณประโยชน์แต่ละประเภทได้ตามที่เห็นสมควร

[๔๔] มาตรา ๓๐/๒ ถ้าภายหลังศาลมีคำสั่งอนุญาตตามมาตรา ๓๐/๑ แล้ว ความปรากฏแก่ศาลเองหรือความปรากฏตามคำแถลงของโจทก์หรือเจ้าพนักงานว่าผู้ต้องโทษปรับมีเงินพอชำระค่าปรับได้ในเวลาที่ยื่นคำร้องตามมาตรา ๓๐/๑ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือเงื่อนไขที่ศาลกำหนด ศาลจะเพิกถอนคำสั่งอนุญาตดังกล่าวและปรับ หรือกักขังแทนค่าปรับ โดยให้หักจำนวนวันที่ทำงานมาแล้วออกจากจำนวนเงินค่าปรับก็ได้

ในระหว่างการทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับหากผู้ต้องโทษปรับไม่ประสงค์จะทำงานดังกล่าวต่อไป อาจขอเปลี่ยนเป็นรับโทษปรับ หรือกักขังแทนค่าปรับก็ได้ ในกรณีนี้ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้อง โดยให้หักจำนวนวันที่ทำงานมาแล้วออกจากจำนวนเงินค่าปรับ

มาตรา ๑๑

ในคดีความผิดทางพินัย ถ้ามิได้มีคำสั่งปรับเป็นพินัยหรือฟ้องภายในกำหนดสองปีนับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ เว้นแต่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

เนื่องจากความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวที่ถูกเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้มีอัตราค่าปรับต่ำสุดห้าสิบบาท และสูงสุดถึงสามสิบล้านบาท ในการกำหนดอายุความในการออกคำสั่งปรับเป็นพินัยหรือฟ้องคดีต่อศาลจึงกำหนดไว้เป็นระยะเวลาสองปี ซึ่งมากกว่าอายุความในคดีอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวสองเท่า เนื่องจากในกรณีที่กฎหมายมีการกำหนดอัตราค่าปรับไว้สูง การแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานอาจจะมีความยุ่งยากกว่าคดีอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียว และที่ผ่านมาหน่วยงานของรัฐมีปัญหาในการดำเนินคดีเนื่องจากขาดอายุความ ซึ่งการกำหนดอายุความไว้สองปีนับแต่วันกระทำความผิด หากเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ออกคำสั่งหรือออกคำสั่งแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธหรือไม่ยอมชำระค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนด หากไม่มีการฟ้องคดีต่อศาลภายในสองปีนับแต่วันที่มีการกระทำความผิด ความผิดทางพินัยก็จะยุติลงเพราะขาดอายุความตามที่มาตรา ๓๓[๔๕] (๔) บัญญัติไว้

อย่างไรก็ตาม หากกฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยได้กำหนดอายุความไว้เป็นการเฉพาะ อายุความในการออกคำสั่งปรับเป็นพินัยหรือฟ้องคดีต่อศาลย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยกำหนดไว้ เช่น ในมาตรา ๓๑๖/๑[๔๖] แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ฯ ได้กำหนดให้ความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้มีอายุความหนึ่งปี โดยเริ่มนับจากวันที่สำนักงาน ก.ล.ต. วินิจฉัยว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นและรู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่มีการกระทำความผิดนั้น ดังนั้น หากมีการตราพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวในพระราชบัญญัติดังกล่าวซึ่งเป็นกฎหมายในบัญชี ๒ ท้ายพระราชบัญญัตินี้ จึงถือได้ว่าพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ฯ ได้กำหนดอายุความไว้เป็นการเฉพาะ อายุความในการออกคำสั่งปรับเป็นพินัยหรือฟ้องคดีต่อศาลย่อมเป็นไปตามที่มาตรา ๓๑๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ฯ กำหนดไว้

---

[๔๕] มาตรา ๓๓ คดีความผิดทางพินัยเป็นอันยุติ ด้วยเหตุดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อมีการชำระค่าปรับเป็นพินัยหรือทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยครบถ้วนแล้ว

(๒) โดยความตายของผู้กระทำความผิดทางพินัย

(๓) เมื่อมีการเปรียบเทียบความผิดอาญาตามมาตรา ๑๖ (๔)

(๔) เมื่อคดีขาดอายุความตามมาตรา ๑๑ หรือพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๒ แล้วแต่กรณี

[๔๖] มาตรา ๓๑๖/๑ ความผิดตามหมวดนี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้มีอายุความหนึ่งปี โดยเริ่มนับแต่วันที่สำนักงานวินิจฉัยว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นและรู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่มีการกระทำความผิดนั้น

อนึ่ง สำหรับบรรดาความผิดทางพินัยที่เปลี่ยนจากความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามกฎหมายในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ที่ไม่ได้มีการกำหนดอายุความไว้เป็นการเฉพาะ ในมาตรา ๔๔[๔๗] ได้กำหนดให้มีอายุความตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นการกระความผิดได้เกิดขึ้นก่อนจะถูกเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัย จึงให้ใช้อายุความตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่มีการกระทำความผิด คือ หนึ่งปีตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๕[๔๘] (๕) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ส่วนความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองที่มีลักษณะเดียวกับความผิดทางพินัยและกฎหมายส่วนใหญ่ไม่ได้กำหนดอายุความไว้ในมาตรา ๔๔ จึงได้กำหนดว่ากฎหมายที่มีโทษปรับทางปกครองใดไม่ได้กำหนดอายุความไว้ในกฎหมายนั้นให้มีอายุความตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๒

เมื่อได้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาอันเป็นที่สุดให้ผู้ใดชำระค่าปรับเป็นพินัย ถ้าผู้นั้นมิได้ชำระหรือชำระค่าปรับเป็นพินัยแล้วแต่ยังไม่ครบถ้วน และเกินหาปีนับแต่วันที่มีคำสั่งหรือคำพิพากษาดังกล่าว จะบังคับตามคำสั่งหรือคำพิพากษาต่อผู้นั้นมิได้

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่การขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องที่ถูกยึดหรืออายัดไว้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง

อายุความในการบังคับคดีในคดีความผิดทางพินัยซึ่งผู้กระทำความผิดต้องชำระค่าปรับเพียงอย่างเดียว ในมาตรา ๑๒ จึงกำหนดให้มีระยะเวลาห้าปีนับแต่วันที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งหรือศาลมีคำพิพากษาซึ่งเทียบเท่ากับอายุความในการบังคับคดีอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามที่กำหนดไว้ใน

---

[๔๗] มาตรา ๔๔ บรรดาความผิดทางพินัยที่เปลี่ยนจากความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ หรือมาตรา ๔๒ หรือความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๔๓ ที่ได้กระทำก่อนวันที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัย ให้มีอายุความตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยดังกล่าว ในกรณีที่กฎหมายที่มีโทษปรับทางปกครองใดไม่ได้กำหนดอายุความไว้ในกฎหมายนั้น ให้มีอายุความตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

[๔๘] มาตรา ๙๕ ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ

(๑) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี

(๒) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี

(๓) สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี

(๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี

(๕) หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมา หรือต้องระวางโทษอย่างอื่น

ถ้าได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลแล้ว ผู้กระทำความผิดหลบหนีหรือวิกลจริต และศาลสั่งงดการพิจารณาไว้จนเกินกำหนดดังกล่าวแล้วนับแต่วันที่หลบหนีหรือวันที่ศาลสั่งงดการพิจารณา ก็ให้ถือว่าเป็นอันขาดอายุความเช่นเดียวกัน

มาตรา ๙๘[๔๙] (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ได้มีการยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องของผู้กระทำความผิดไว้แล้วภายในห้าปีนับแต่วันที่มีคำสั่งหรือคำพิพากษา สามารถดำเนินการขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องที่ถูกยึดหรืออายัดไว้ต่อไปได้

มาตรา ๑๓

ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้สั่งปรับเป็นพินัยรายงานการสั่งปรับเป็นพินัยให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่ตนสังกัดทราบและให้หน่วยงานของรัฐจัดทำสรุปผลการปรับเป็นพินัยของหน่วยงานนั้นแล้วเปิดเผยผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อให้ประชาชนทราบเป็นประจำทุกปี

การกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้สั่งปรับเป็นพินัยรายงานการสั่งปรับเป็นพินัยให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่ตนสังกัดทราบเป็นกลไกหนึ่งในการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากทำให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐมีข้อมูลในการตรวจสอบการออกคำสั่งปรับของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนการกำหนดให้หน่วยงานของรัฐจัดทำสรุปผลการปรับเป็นพินัยของหน่วยงานนั้นแล้วเปิดเผยผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้ประชาชนทราบเป็นประจำทุกปี มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนหรือบุคคลที่สนใจการบังคับใช้กฎหมายของแต่ละหน่วยงานมีข้อมูลในการตรวจสอบ รวมถึงสามารถนำข้อมูลที่จัดทำไว้ไปประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายแต่ละฉบับได้ด้วย และเพื่อให้การจัดทำรายงานของแต่ละหน่วยงาน

[๔๙] มาตรา ๙๘ เมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด ผู้นั้นยังมิได้รับโทษก็ดี ได้รับโทษแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนีก็ดี ถ้ายังมิได้ตัวผู้นั้นมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดหรือนับแต่วันที่ผู้กระทำความผิดหลบหนี แล้วแต่กรณี เกินกำหนดเวลาดังต่อไปนี้ เป็นอันล่วงเลยการลงโทษ จะลงโทษผู้นั้นมิได้

(๑) ยี่สิบปี สำหรับโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกยี่สิบปี

(๒) สิบห้าปี สำหรับโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี

(๓) สิบปี สำหรับโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี

(๔) ห้าปี สำหรับโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีลงมาหรือโทษอย่างอื่น

เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ข้อ ๙[๕๐] แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้กำหนดแนวทางในการจัดทำรายงานการสั่งปรับเป็นพินัยให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐทราบ โดยให้เจ้าหน้าที่ของรัฐอาจจัดทำรายงานเป็นรายเดือน รายไตรมาส หรือรายปี ตามที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนด โดยให้คำนึงถึงปริมาณคดีความผิดทางพินัย ส่วนการจัดทำสรุปผลการปรับเป็นพินัยเพื่อเปิดเผยผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ อย่างน้อยต้องระบุข้อมูล ดังต่อไปนี้

(๑) จำนวนคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐยุติการพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัย

(๒) จำนวนคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งปรับเป็นพินัย

(๓) จำนวนคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐส่งสำนวนให้พนักงานอัยการตามมาตรา ๒๓

(๔) จำนวนคดีที่พนักงานอัยการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาล

(๕) จำนวนคดีที่ศาลมีคำพิพากษาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดทางพินัย และจำนวนคดีที่ศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่รับไว้พิจารณา

(๖) จำนวนเงินค่าปรับเป็นพินัยทั้งหมดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลมีคำสั่งปรับเป็นพินัยและจำนวนเงินค่าปรับเป็นพินัยทั้งหมดที่ได้รับการชำระ

(๗) จำนวนคดีที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๑๐ โดยแยกคำสั่งตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง

(๘) ข้อมูลอื่นตามที่คณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัยกำหนด

โดยการจัดทำข้อมูลข้างต้น ให้แยกตามประเภทฐานความผิดและให้จัดทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งสามารถประมวลผลได้ ทั้งนี้ เพื่อความสะดวกในการสืบค้นและนำไปใช้งาน

---

[๕๐] ข้อ ๙ ในการรายงานการสั่งปรับเป็นพินัยให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐทราบตามมาตรา ๑๓ เจ้าหน้าที่ของรัฐอาจจัดทำรายงานเป็นรายเดือน รายไตรมาส หรือรายปี ตามที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนด โดยให้คำนึงถึงปริมาณคดีความผิดทางพินัย

การจัดทำสรุปผลการปรับเป็นพินัยเพื่อเปิดเผยผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศตามมาตรา ๑๓ อย่างน้อยต้องระบุข้อมูล ดังต่อไปนี้

(๑) จำนวนคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐยุติการพิจารณากำหนดค่าปรับเป็นพินัย

(๒) จำนวนคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งปรับเป็นพินัย

(๓) จำนวนคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐส่งสำนวนให้พนักงานอัยการตามมาตรา ๒๓

(๔) จำนวนคดีที่พนักงานอัยการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาล

(๕) จำนวนคดีที่ศาลมีคำพิพากษาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดทางพินัย และจำนวนคดีที่ศาลสั่งยกฟ้องหรือไม่รับไว้พิจารณา

(๖) จำนวนเงินค่าปรับเป็นพินัยทั้งหมดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลมีคำสั่งปรับเป็นพินัยและจำนวนเงินค่าปรับเป็นพินัยทั้งหมดที่ได้รับการชำระ

(๗) จำนวนคดีที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๑๐ โดยแยกคำสั่งตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง

(๘) ข้อมูลอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อมูลตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้แยกตามประเภทฐานความผิด

การจัดทำข้อมูลตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้ทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งสามารถประมวลผลได้

หมวด ๒ กระบวนการพิจารณาคดีความผิดทางพินัย

มาตรา ๑๔

เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดจะมีอำนาจปรับเป็นพินัยตามกฎหมายใดให้เป็นไปตามที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยนั้นบัญญัติไว้ ในกรณีที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยมิได้บัญญัติไว้ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนั้นประกาศกำหนด

ในการกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นใดที่มิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยมิได้ เว้นแต่เป็นกรณีตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ วรรคสาม และถ้าค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท จะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยก็ได้ แต่ถ้าค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูงเกินหนึ่งหมื่นบาท ต้องกำหนดให้การปรับเป็นพินัยกระทำเป็นองค์คณะประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่น้อยกว่าสามคน

บุคคลสำคัญที่สุดในกระบวนการปรับเป็นพินัยคือ “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัย โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดจะมีอำนาจปรับเป็นพินัยตามกฎหมายใดให้เป็นไปตามที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยนั้นบัญญัติไว้ ซึ่งในการตรากฎหมายกำหนดความผิดทางพินัยในอนาคต ผู้ตรากฎหมายสามารถกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงาน นายทะเบียน คณะบุคคล และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกชื่ออย่างอื่น เช่น เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร เป็น “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัยได้ และในกรณีที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยมิได้บัญญัติเจ้าหน้าที่ของรัฐไว้ มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง ได้กำหนดให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนั้นประกาศกำหนด โดยในการกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีอำนาจปรับเป็นพินัยมาตรา ๑๔ วรรคสอง ได้กำหนดให้รัฐมนตรีต้องกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัย สำหรับวัตถุประสงค์ที่มาตรา ๑๔ วรรคสอง ห้ามมิให้รัฐมนตรีกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นใดที่มิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย เนื่องจากที่ผ่านมาหน่วยงานของรัฐส่วนใหญ่จะมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบปรับแทน หรือกรณีที่กฎหมายกำหนดให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบ องค์ประกอบของคณะกรรมการจะประกอบด้วยพนักงานอัยการ เจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายนั้น ทำให้พนักงานอัยการและเจ้าหน้าที่ตำรวจ ต้องใช้เวลาในการดำเนินการเปรียบเทียบปรับ แทนที่จะใช้เวลาไปดำเนินคดี

ที่เป็นความผิดอาญาที่ร้ายแรง ดังนั้น ในการดำเนินการปรับเป็นพินัยจึงได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้รับผิดชอบในการปรับเป็นพินัย เพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและพนักงานอัยการให้ใช้เวลาในการดำเนินคดีที่เป็นความผิดอาญาที่ร้ายแรง เว้นแต่กรณีที่เป็นการกระทำความผิดทางพินัยอันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ วรรคสาม กล่าวคือ นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีจะวางระเบียบกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องร่วมกันหรือทำแทนกันในการดำเนินการปรับเป็นพินัยก็ได้

การประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๑๔ นี้ คณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัยได้ให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๖๓๖/๒๕๖๖[๕๑] ว่าหากมีเจ้าหน้าที่ในสังกัดหน่วยงานอื่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงาน นายทะเบียน คณะบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกชื่ออย่างอื่น รับผิดชอบในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติใดด้วยแล้ว รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายย่อมมีอำนาจประกาศกำหนดให้บุคคลนั้นเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัยได้ แม้ว่าบุคคลนั้นจะไม่ได้สังกัดหน่วยงานในกระทรวงหรืออยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงนั้น หรือในกรณีที่กฎหมายใดมีรัฐมนตรีผู้รักษาการหลายคน จะต้องพิจารณาว่ากฎหมายได้กำหนดอำนาจของรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายแต่ละฉบับไว้อย่างไร กรณีที่กำหนดให้รักษาการร่วมกันในการออกประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐก็ต้องประกาศร่วมกัน แต่หากมีการกำหนดให้รัฐมนตรีผู้รักษาการรับผิดชอบในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจของตนไว้อย่างไรในการประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐ รัฐมนตรีผู้รักษาการย่อมมีอำนาจในการประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบในส่วนการปฏิบัติงานของตน และในกรณีกฎหมายจัดตั้งสภาวิชาชีพ เช่น พระราชบัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัยได้ให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๘๘๖/๒๕๖๖[๕๒] ว่าสภาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ไม่ใช่กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ แต่เป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองซึ่งเป็นอำนาจฝ่ายเดียวของรัฐ อันได้แก่ การขึ้นทะเบียนและให้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ และอำนาจควบคุมมาตรฐานและจรรยาบรรณการประกอบวิชาชีพ ดังนั้น จึงต้องถือว่าคณะกรรมการสภาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ นายกสภาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ และคณะกรรมการจรรยาบรรณ ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ฯ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ฯ รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงประกาศให้เจ้าหน้าที่ดังกล่าวข้างต้นมีอำนาจปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ฯ ได้ ส่วนเจ้าหน้าที่ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ซึ่งมิได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ฯ นั้น รัฐมนตรีผู้รักษาการไม่อาจประกาศกำหนดให้เป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยได้

[๕๑] บันทึกคณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัย เรื่อง การประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ (เรื่องเสร็จที่ ๖๓๖/๒๕๖๖)

[๕๒] บันทึกคณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัย เรื่อง การประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๕๖ (เรื่องเสร็จที่ ๘๘๖/๒๕๖๖)

หลักการสำคัญอีกประการหนึ่งในการประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีอำนาจปรับเป็นพินัยที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๔ วรรคสอง คือ ถ้าค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท จะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยก็ได้ และโดยที่กฎหมายกำหนดว่าจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยก็ได้ ดังนั้น แม้ค่าปรับกฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท รัฐมนตรีจะประกาศให้กระทำเป็นองค์คณะก็ได้แต่ถ้าค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูงเกินหนึ่งหมื่นบาท ต้องกำหนดให้การปรับเป็นพินัยกระทำเป็นองค์คณะประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่น้อยกว่าสามคนเสมอ และเพื่อให้การประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ข้อ ๑๐[๕๓] แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้กำหนดแนวทางในการประกาศกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัยไว้ โดยกำหนดให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนั้นประกาศกำหนดบัญชีรายชื่อ ตำแหน่งข้าราชการและพนักงานของหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับชำนาญการขึ้นไปหรือเทียบเท่าเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย โดยในกรณีที่กฎหมายกำหนดอัตราค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดไว้ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท รัฐมนตรีจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาการปรับเป็นพินัยก็ได้ และเมื่อรัฐมนตรีกำหนดให้การพิจารณาปรับเป็นพินัยในเรื่องใดอยู่ในอำนาจของผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยเพียงคนเดียว ในข้อ ๑๐ วรรคสาม ได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่พบเห็นการกระทำความผิดหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดจากบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่งเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยได้เนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในบัญชีรายชื่อที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ

---

[๕๓] ข้อ ๑๐ ในกรณีที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยมิได้บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตำแหน่งใดมีอำนาจปรับเป็นพินัย ให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนั้นประกาศกำหนดบัญชีรายชื่อตำแหน่งข้าราชการและพนักงานของหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับชำนาญการขึ้นไปหรือเทียบเท่าเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย โดยในกรณีที่กฎหมายกำหนดอัตราค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดไว้ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท รัฐมนตรีจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาการปรับเป็นพินัยก็ได้

การพิจารณาปรับเป็นพินัยที่ต้องทำเป็นองค์คณะ ให้องค์คณะประกอบด้วยหัวหน้าองค์คณะหนึ่งคนและองค์คณะอีกไม่น้อยกว่าสองคน

เมื่อรัฐมนตรีกำหนดให้การพิจารณาปรับเป็นพินัยในเรื่องใดอยู่ในอำนาจของผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยเพียงคนเดียว ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่พบเห็นการกระทำความผิด หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดจากบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่งเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย

เมื่อการพิจารณาปรับเป็นพินัยเรื่องใดต้องทำเป็นองค์คณะ ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดผู้เป็นหัวหน้าองค์คณะและองค์คณะจากบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่ง ตามที่เห็นสมควร

ในระหว่างการพิจารณาปรับเป็นพินัย หากมีเหตุที่ทำให้องค์คณะคนใดคนหนึ่งไม่อาจพิจารณาปรับเป็นพินัยต่อไปได้ ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐในบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่งเพื่อประกอบเป็นองค์คณะแทน

ซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัย แต่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐอาจจำกัดอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐไว้ตามข้อ ๕ (๑)[๕๔] แห่งกฎกระทรวงการแสวงหาข้อเท็จจริง การรวบรวมพยานหลักฐาน และการชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหา พ.ศ. ๒๕๖๖

ส่วนกรณีการพิจารณาปรับเป็นพินัยที่ต้องทำเป็นองค์คณะ ให้องค์คณะประกอบด้วยหัวหน้าองค์คณะหนึ่งคนและองค์คณะอีกไม่น้อยกว่าสองคน โดยให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดผู้เป็นหัวหน้าองค์คณะและองค์คณะจากบัญชีรายชื่อที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดไว้ และในระหว่างการพิจารณาปรับเป็นพินัย หากมีเหตุที่ทำให้องค์คณะคนใดคนหนึ่งไม่อาจพิจารณาปรับเป็นพินัยต่อไปได้ ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐในบัญชีรายชื่อตามวรรคหนึ่งเพื่อประกอบเป็นองค์คณะแทน ทั้งนี้ เพื่อให้ไม่มีข้อโต้แย้งในทางกฎหมายสำหรับกระบวนการปรับพินัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เข้ามาเป็นองค์คณะแทนไม่ได้ร่วมในกระบวนการพิจารณาตั้งแต่ต้น อนึ่ง องค์คณะที่มีการบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔ วรรคสอง ไม่ใช่คณะกรรมการตามกฎหมายจึงไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุม และในการพิจารณาเพื่อมีคำสั่งปรับเป็นพินัยในข้อ ๑๑[๕๕] แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาไว้โดยเฉพาะ โดยให้หัวหน้าองค์คณะและองค์คณะทุกคนมีหน้าที่พิจารณาวินิจฉัย จะงดออกเสียงมิได้ ทั้งนี้ ตามแนวทางในการพิจารณาคดีในองค์คณะของศาล

[๕๔] ข้อ ๕ ในการแสวงหาข้อเท็จจริงตามข้อ ๔ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) แสวงหาข้อเท็จจริงสำหรับการกระทำความผิดทางพินัยที่เกิดขึ้นไม่ว่าในท้องที่ใดทั่วราชอาณาจักร และการแสวงหาข้อเท็จจริงให้กระทำได้ในทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร ทั้งนี้ เว้นแต่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐจะได้กำหนดเขตอำนาจของเจ้าหน้าที่ของรัฐไว้เป็นอย่างอื่น

(๒) ในการแสวงหาข้อเท็จจริงตาม (๑) เจ้าหน้าที่ของรัฐจะดำเนินการเองหรือมอบหมายให้ข้าราชการและพนักงานของหน่วยงานของรัฐดำเนินการแทนก็ได้

[๕๕] ข้อ ๑๑ ในกรณีที่การปรับเป็นพินัยกระทำเป็นองค์คณะ ในการพิจารณาเพื่อมีคำสั่ง หัวหน้าองค์คณะและองค์คณะทุกคนมีหน้าที่พิจารณาวินิจฉัย จะงดออกเสียงมิได้

ให้หัวหน้าองค์คณะตามข้อ ๑๐ วรรคสี่ ถามองค์คณะที่เข้าร่วมพิจารณาทีละคน ให้ออกความเห็น และลงมติทุกประเด็นที่จะพิจารณา โดยให้หัวหน้าออกความเห็นและลงมติเป็นคนสุดท้าย การวินิจฉัยให้ถือตามความเห็นของฝ่ายข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ออกเสียงลงคะแนนใหม่โดยพลันอีกครั้งหนึ่ง ถ้าคะแนนเสียงยังเท่ากันอีก ให้ถือว่าองค์คณะมีมติในทางที่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหามากกว่าหรือเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกกล่าวหาน้อยกว่า แล้วแต่กรณี

องค์คณะที่ร่วมพิจารณาผู้ใดไม่เห็นพ้องด้วยกับเสียงข้างมากมีสิทธิทำความเห็นแย้งแนบไว้ในสำนวน

No.3

เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย และคำสั่งปรับเป็นพินัย

1. **เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจปรับ**เป็นไปตามที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยกำหนดไว้ ถ้ากฎหมายเฉพาะซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยไม่กำหนดไว้ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

2. **เจ้าหน้าที่คนเดียว** มีอำนาจปรับได้สำหรับอัตราโทษอย่างสูงไม่เกิน 1 หมื่น

3. อัตราโทษอย่างสูงเกิน 1 หมื่น **ต้องทำเป็นองค์คณะ**ไม่น้อยกว่าสามคน

4. เจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจพิจารณาและสั่งปรับได้ **ไม่ว่าความผิดเกิดขึ้นในท้องที่ใด**

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
www.lawreform.go.th / www.krisdika.go.th
Thai Law Reform Commission

มาตรา ๑๕

การกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดทางพินัยหลายบท ให้ใช้กฎหมายบทที่กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดในการปรับผู้กระทำความผิดทางพินัย

ก่อนที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยจะชำระค่าปรับเป็นพินัย หากความปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดทางพินัยตามกฎหมายอื่นที่กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงกว่าด้วย ให้ระงับการรับชำระค่าปรับเป็นพินัย และส่งสำนวนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัยสำหรับความผิดที่กฎหมายกำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงกว่า เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามวรรคหนึ่งต่อไป

ในกรณีที่ได้มีคำสั่งปรับเป็นพินัยและชำระค่าปรับไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนในความผิดทางพินัยบทใดบทหนึ่งแล้วไม่ว่าจะเป็นบทที่กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดหรือไม่ ให้ความผิดทางพินัยสำหรับการกระทำความผิดในบทอื่นเป็นอันยุติ

หลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าปรับสำหรับการกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดทางพินัยหลายบท ใช้หลักการเดียวที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๐[๕๖] แห่งประมวลกฎหมายอาญา คือ ให้ใช้กฎหมายบทที่กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดในการปรับผู้กระทำความผิดทางพินัย แต่ในมาตรา ๑๕ ได้กำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมเพื่อแก้ไขปัญหาโทษอาญาเฟ้อที่เกิดจากรัฐมีการออกกฎหมายเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามพัฒนาการของสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยี ส่งผลให้ประชาชนอาจกระทำความผิดกฎหมายโดยไม่รู้ว่ามีกฎหมายดังกล่าว ในขณะที่รัฐถือว่าประชาชนจะอ้างว่าไม่รู้กฎหมายไม่ได้ นอกจากนั้น ในการกระทำความผิดเพียงอย่างเดียวหรือในทางกฎหมายเรียกว่ากรรมเดียวแต่ปรากฏว่ามีกฎหมายหลายฉบับซึ่งออกโดยหน่วยงานของรัฐอีกหน่วยงานกำหนดให้การกระทำนั้นเป็นความผิดทางพินัยด้วยและกำหนดค่าปรับไว้แตกต่างกัน อันส่งผลให้ประชาชนต้องถูกแต่ละหน่วยงานดำเนินคดีในการกระทำความผิดอย่างเดียวกัน ในมาตรา ๑๕ วรรคสอง จึงกำหนดให้เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่จะไม่ดำเนินคดีต่อประชาชนซ้ำในการกระทำความผิดอย่างเดียวกัน โดยกำหนดให้ก่อนที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยจะชำระค่าปรับเป็นพินัย หากความปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าการกระทำนั้น เป็นความผิดทางพินัยตามกฎหมายอื่นที่กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงกว่าด้วย ให้ระงับการรับชำระค่าปรับเป็นพินัยและส่งสำนวนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัยสำหรับความผิดที่กฎหมายกำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงกว่า ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งพบการกระทำความผิดโดยไม่รู้ว่าการกระทำความผิดดังกล่าวมีกฎหมายอื่นกำหนดค่าปรับเป็นพินัยไว้สูงกว่า และได้มีคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยชำระค่าปรับเป็นพินัย และผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับเป็นพินัยไปแล้วไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดขอผ่อนชำระ ในมาตรา ๑๕ วรรคสาม ได้กำหนดให้ความผิดทางพินัยสำหรับการกระทำความผิดในบทอื่นเป็นอันยุติ คือเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายอื่นจะสั่งปรับเป็นพินัยสำหรับการกระทำความผิดนั้นอีกไม่ได้ ไม่ว่ากฎหมายที่หน่วยงานนั้น ๆ จะกำหนดค่าปรับเป็นพินัยไว้สูงหรือต่ำกว่ากฎหมายที่หน่วยงานที่พบการกระทำความผิดกำหนดไว้ก็ตาม

[๕๖] มาตรา ๙๐ เมื่อการกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด

ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ของรัฐได้มีการออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดชำระค่าปรับเป็นพินัยซ้ำ ผู้กระทำความผิดสามารถใช้หลักฐานในการชำระค่าปรับกับอีกหน่วยงานไปใช้โต้แย้งได้ว่าความผิดเป็นพินัยสำหรับการกระทำความผิดในบทอื่นได้ยุติลงแล้วตนไม่ต้องชำระค่าปรับอีก อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดชำระค่าปรับเป็นพินัยตามที่หน่วยงานแรกกำหนดไว้เพียงบางส่วน ผู้กระทำความผิดยังคงต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยให้ครบความผิดทางพินัยสำหรับการกระทำความผิดนั้นจึงจะยุติลงตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๓[๕๗](๑) เช่น กรณีการเททิ้งน้ำโสโครกลงในคลองประปาซึ่งมาตรา ๒๐[๕๘] แห่งพระราชบัญญัติรักษาคลองประปา พ.ศ. ๒๕๒๖ กำหนดให้ชำระค่าปรับไม่เกินสองพันบาท ในขณะเดียวกันในมาตรา ๕๗[๕๙] แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้ผู้ซึ่งเททิ้งน้ำโสโครกลงในทางน้ำที่เป็นคลองประปาต้องชำระค่าปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หากเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยการรักษาคลองประปาได้มีคำสั่งกำหนดค่าปรับหนึ่งพันบาทและผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับไปแล้ว เจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองซึ่งมีโทษสูงกว่าจะออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดต้องชำระค่าปรับอีกไม่ได้

[๕๗] มาตรา ๓๓ คดีความผิดทางพินัยเป็นอันยุติ ด้วยเหตุดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อมีการชำระค่าปรับเป็นพินัยหรือทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยครบถ้วนแล้ว

(๒) โดยความตายของผู้กระทำความผิดทางพินัย

(๓) เมื่อมีการเปรียบเทียบความผิดอาญาตามมาตรา ๑๖ (๔)

(๔) เมื่อคดีขาดอายุความตามมาตรา ๑๑ หรือพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๒ แล้วแต่กรณี

[๕๘] มาตรา ๒๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๑๘ หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตให้กระทำการตามมาตรา ๑๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

[๕๙] มาตรา ๕๗ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๓ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๑๖

การกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นทั้งความผิดทางพินัยและความผิดอาญา ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าความผิดอาญานั้นไม่อาจเปรียบเทียบได้ ให้ระงับการดำเนินการปรับเป็นพินัย และแจ้งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป

(๒) ในกรณีตาม (๑) ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ปรับเป็นพินัยไปก่อนแล้ว การปรับเป็นพินัยดังกล่าวไม่เป็นการตัดอำนาจของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการที่จะดำเนินคดีอาญาและในกรณีที่ศาลในคดีอาญามีคำพิพากษาถึงที่สุดลงโทษอาญาแก่ผู้กระทำความผิดให้ความผิดทางพินัยเป็นอันยุติและให้ศาลในคดีอาญาสั่งคืนค่าปรับเป็นพินัยที่ได้ชำระแล้วให้แก่ผู้กระทำความผิด ในกรณีที่ศาลในคดีอาญาพิพากษาลงโทษปรับไม่ว่าจะลงโทษจำคุกด้วยหรือไม่ก็ตาม ให้ศาลในคดีอาญาสั่งให้นำค่าปรับเป็นพินัยที่ชำระแล้วมาหักกลบกับโทษปรับ หากยังมีจำนวนเงินค่าปรับเป็นพินัยที่ชำระแล้วเหลืออยู่ ให้ศาลในคดีอาญาสั่งให้คืนเงินที่เหลือนั้นให้แก่ผู้กระทำความผิดด้วย

(๓) ถ้าความผิดอาญานั้นเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับเป็นพินัยหรือทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยตามคำสั่งของศาลแล้ว ให้คดีอาญานั้นเป็นอันเลิกกัน แต่ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะเรียกค่าเสียหายจากการกระทำของผู้กระทำความผิดนั้น

(๔) ถ้าความผิดอาญานั้นเปรียบเทียบได้ และได้มีการชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ความผิดทางพินัยนั้นเป็นอันยุติ

การกำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการกรณีการกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นทั้งความผิดทางพินัยและความผิดอาญาตามมาตรา ๑๖ มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับการตรากฎหมายพิเศษหรือกฎหมายเฉพาะของหน่วยงานของรัฐซึ่งมักจะกำหนดบทกำหนดโทษขึ้นมาเป็นการเฉพาะแตกต่างจากการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ที่ประมวลกฎหมายอาญากำหนดไว้แล้ว โดยมีเหตุผลว่าบทกำหนดโทษในประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปรุนแรงเกินไปหรือไม่เหมาะสมกับการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ที่หน่วยงานของรัฐประสงค์จะกำหนดขึ้นใหม่ และโดยที่หลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษกรณีกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทในมาตรา ๙๐[๖๐] แห่งประมวลกฎหมายอาญา กำหนดให้ลงโทษบทหนัก ดังนั้น เมื่อความผิดทางพินัยเป็นการกระทำความความผิดที่ไม่ร้ายแรง จึงต้องถือว่าโทษอาญาเป็นบทหนัก ในมาตรา ๑๖ จึงได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการกำหนดกำหนดค่าปรับขึ้นใหม่เป็นการเฉพาะ ดังนี้

(๑) ถ้าความผิดอาญานั้นไม่อาจเปรียบเทียบได้ ให้ระงับการดำเนินการปรับเป็นพินัย และแจ้งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป เช่น การกระทำความผิดฐานเปลี่ยนแปลง ย้าย ทำลาย หรือกระทำให้เสียหายด้วยประการใด ๆ แก่เครื่องหมายหรือสิ่งอื่นใดที่ทางราชการได้ทำขึ้นเพื่อประโยชน์ในการขนส่งตามมาตรา ๑๖๒[๖๑] แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน

---

[๖๐] โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕๖, ข้างต้น

[๖๑] มาตรา ๑๖๒ ผู้ใดเปลี่ยนแปลง ย้าย ทำลาย หรือกระทำให้เสียหายด้วยประการใด ๆ แก่เครื่องหมายหรือสิ่งอื่นใดที่ทางราชการได้ทำขึ้นเพื่อประโยชน์ในการขนส่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

หนึ่งหมื่นบาท ซึ่งเป็นความผิดฐานทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ ตามมาตรา ๓๖๐[๖๒] แห่งประมวลกฎหมายอาญา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเปรียบเทียบไม่ได้ ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกพบการกระทำความผิดให้ระงับการดำเนินการปรับเป็นพินัยและแจ้งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป

อย่างไรก็ตาม หากเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ทราบว่าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดอาญาตามมาตรา ๓๖๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ด้วย และได้มีคำสั่งปรับเป็นพินัยไปแล้ว มาตรา ๑๖ (๒) ได้กำหนดให้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการยังสามารถดำเนินคดีอาญาได้ เนื่องจากถือว่าความผิดอาญาซึ่งเป็นความผิดที่ร้ายแรงกว่าและไม่สามารถเปรียบเทียบได้จึงไม่ควรให้การกระทำความผิดที่ร้ายแรงต้องระงับไปเพราะการปรับเป็นพินัยซึ่งเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรง และหากศาลในคดีอาญามีคำพิพากษาถึงที่สุดลงโทษอาญาแก่ผู้กระทำความผิด ได้กำหนดให้ความผิดทางพินัยเป็นอันยุติและให้ศาลในคดีอาญาสั่งคืนค่าปรับเป็นพินัยที่ได้ชำระแล้วให้แก่ผู้กระทำความผิด และในกรณีที่ศาลในคดีอาญาพิพากษาลงโทษปรับไม่ว่าจะลงโทษจำคุกด้วยหรือไม่ก็ตาม ให้ศาลในคดีอาญาสั่งให้นำค่าปรับเป็นพินัยที่ชำระแล้วมาหักกลบกับโทษปรับ หากยังมีจำนวนเงินค่าปรับเป็นพินัยที่ชำระแล้วเหลืออยู่ให้ศาลในคดีอาญาสั่งให้คืนเงินที่เหลือนั้นให้แก่ผู้กระทำความผิดด้วย เพื่อมิให้ขัดต่อหลักการดำเนินคดีซ้ำ

(๒) ถ้าความผิดอาญานั้นเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับเป็นพินัยหรือทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยตามคำสั่งของศาลแล้ว ให้คดีอาญานั้นเป็นอันเลิกกัน เช่น ผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงาน ตามมาตรา ๓๖๘[๖๓] แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อันเป็นความผิดลหุโทษจึงสามารถเปรียบเทียบได้ตามมาตรา ๓๗[๖๔] แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

---

[๖๒] มาตรา ๓๖๐ ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

[๖๓] มาตรา ๓๖๘ ผู้ใดทราบคำสั่งของเจ้าพนักงานซึ่งสั่งการตามอำนาจที่มีกฎหมายให้ไว้ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบวัน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการสั่งเช่นว่านั้น เป็นคำสั่งให้ช่วยทำกิจการในหน้าที่ของเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายกำหนดให้สั่งให้ช่วยได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

[๖๔] มาตรา ๓๗ คดีอาญาเลิกกันได้ ดังต่อไปนี้

(๑) ในคดีมีโทษปรับสถานเดียว เมื่อผู้กระทำผิดยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนศาลพิจารณา

(๒) ในคดีความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษหรือคดีอื่นที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือความผิดต่อกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งมีโทษปรับอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนได้เปรียบเทียบแล้ว

(๓) ในคดีความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษหรือคดีที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ซึ่งเกิดในกรุงเทพมหานครเมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่นายตำรวจประจำท้องที่ตั้งแต่ตำแหน่งสารวัตรขึ้นไป หรือนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรผู้ทำการในตำแหน่งนั้น ๆ ได้เปรียบเทียบแล้ว

(๔) ในคดีซึ่งเปรียบเทียบได้ตามกฎหมายอื่น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามคำเปรียบเทียบของพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว

ซึ่งมีกฎหมายในบัญชี ๑ หลายฉบับได้กำหนดโทษปรับสถานเดียวไว้และถูกเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัย อาทิเช่น การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๔๐[๖๕] แห่งพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท การฝ่าฝืนคำสั่งของนายทะเบียนที่เรียกให้ส่งเอกสารตามมาตรา ๑๒๓[๖๖] แห่งพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการหยุดการขุดดินหรือถมดิน มาตรา ๔๑[๖๗] แห่งพระราชบัญญัติการขุดดินถมดิน พ.ศ. ๒๕๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาทและปรับเป็นรายวันอีกวันละไม่เกินห้าร้อยบาท ซึ่งหากผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับเป็นพินัยยินยอมชำระค่าปรับตามที่มีการเปรียบเทียบ ความผิดทางพินัยหรือความผิดอาญาก็จะยุติหรือเลิกกันตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๖ (๓) หรือ (๔) แล้วแต่กรณี เนื่องจากเมื่อการกระทำความผิดอย่างเดียวกันและกฎหมายต่างกำหนดให้คดีเลิกกันหรือเป็นอันยุติเมื่อมีการชำระค่าปรับ ดังนั้น เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามที่กฎหมายมุ่งประสงค์แล้ว แม้อัตราค่าปรับตามกฎหมายจะแตกต่างกันย่อมต้องยกประโยชน์ให้แก่ผู้กระทำความผิดอันเนื่องจากรัฐตรากฎหมายกำหนดโทษซ้ำซ้อนกัน

อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่การกระทำความผิดอาญาที่สามารถเปรียบเทียบนั้น ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเอกชนหรือเป็นส่วนตัว ซึ่งในคดีอาญาการจะถอนฟ้องหรือยอมความกันต้องได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายด้วยตามที่มาตรา ๓๖[๖๘] แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนด มาตรา ๑๖ (๓) จึงกำหนดให้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะเรียกค่าเสียหายจากการกระทำของผู้กระทำความผิดนั้นแม้คดีอาญาจะเลิกกันโดยผลของการชำระค่าปรับเป็นพินัย

---

[๖๕] มาตรา ๔๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ขัดขวาง หรือไม่ให้ความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๓๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

[๖๖] มาตรา ๑๒๓ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๗๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

[๖๗] มาตรา ๔๑ ผู้ใดได้รับคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้จัดการป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นหรือจัดการแก้ไขการขุดดินหรือถมดิน ตามมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันสามหมื่นบาท และปรับเป็นรายวันอีกวันละไม่เกินห้าร้อยบาท ตลอดเวลาที่ไม่ปฏิบัติตาม

[๖๘] มาตรา ๓๖ คดีอาญาซึ่งได้ถอนฟ้องไปจากศาลแล้ว จะนำมาฟ้องอีกหาได้ไม่เว้นแต่จะเข้าอยู่ในข้อยกเว้นต่อไปนี้

(๑) ถ้าพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องคดีอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัวไว้แล้วได้ถอนฟ้องคดีนั้นไป การถอนนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะยื่นฟ้องคดีนั้นใหม่

(๒) ถ้าพนักงานอัยการถอนคดีซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัวไป โดยมิได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้เสียหาย การถอนนั้นไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะยื่นฟ้องคดีนั้นใหม่

(๓) ถ้าผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องคดีอาญาไว้แล้วได้ถอนฟ้องคดีนั้นเสีย การถอนนี้ไม่ตัดสิทธิพนักงานอัยการที่จะยื่นฟ้องคดีนั้นใหม่ เว้นแต่คดีซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัว